

Szanowni Państwo,

Na początku ubiegłego roku wydawało się, że sprzyjająca przedsiębiorcom rządząca koalicja sprawi, iż nie będziemy już musieli ogłaszać Czarnej Listy Barrier dla rozwoju przedsiębiorczości w Polsce. Rok zapowiadał się dobrze: mieliśmy przyzwoity wskaźnik wzrostu gospodarczego, a na współorganizowanym przez nas I Kongresie Pracodawców Donald Tusk i Waldemar Pawlak obiecali zdecydowanie lepszy niż dotąd klimat dla biznesu.

I rzeczywiście, trzy kwartały minionego roku upłynęły i rządowi, i nam na zabiegach o szybkie odbiurokratyzowanie gospodarki, o ograniczenie barier inwestycyjnych i uruchomienie projektów infrastrukturalnych. Zaproponowaliśmy własne sposoby uproszczenia podatków, zmniejszenia kosztów pracy, lepszego alokowania środków unijnych, uruchomienia mechanizmów sprzyjających inwestycjom i wzrostowi zatrudnienia, zwiększenia swobody działalności gospodarczej.

Jakkolwiek trudno uznać, że we wszystkich tych obszarach nastąpił zasadniczy przełom, przyznajemy, że rząd i parlament, a zwłaszcza Komisja „Przyjazne Państwo” wykazały dużo determinacji, aby wyjść naprzeciw potrzebom gospodarki. Dlaczego więc PKPP Lewiatan przedstawia kolejną, szóstą edycję Czarnej Listy Barrier? To fakt, że zniknęło z niej wiele ubiegłorocznych wpisów. Trudno tu o dokładną arytmetykę, ale w uproszczeniu można stwierdzić, że w obszarze ubezpieczeń społecznych i prawie podatkowym ubyła większość wskazywanych przez nas utrudnień. Za to w prawie pracy wręcz pojawiły się nowe, zbyt mało poprawiło się w regulacjach dotyczących procesu inwestycyjnego, dużo barier występuje nadal w przepisach branżowych.

Nie nam osądzać przyczyny niekonsekwencji reformatorskiej polityki rządowej. Jedno jest pewne – nadszedł kryzys gospodarczy i nie mamy innego wyjścia: jedną z zasadniczych metod powstrzymania recesji powinna być znacznie głębsza niż dotąd deregulacja gospodarki. Oddajemy naszą kolejną listę do dyspozycji polityków.

Henryka Bochniarz

Prezydent Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan

Warszawa, luty 2009 r.

CZARNA LISTA BARIER

SPIS TREŚCI:

1. BARIERY PODATKOWE.....	2
2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY	8
3. BARIERY W WYKORZYSTYWANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH.....	19
4. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ	27
5. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA.....	36
6. BARIERY BRANŻOWE	39
6.1. BRANŻA ENERGETYCZNA	44
6.2. BARIERY W SEKTORZE ZDROWIA.....	52

1. BARIERY PODATKOWE

Rok 2008 r. był czasem wzmożonej pracy PKPP Lewiatan i Rady Podatkowej nad szeregiem nowelizacji ustaw podatkowych. W parlamencie pracowano m.in. nad rządowymi projektami ustawy o podatku VAT, CIT, PIT, Ordynacją podatkową oraz nową ustawą akcyzową. Naszym celem było wprowadzenie do nowelizacji zmian postulowanych przez Radę zarówno w propozycjach z lat wcześniejszych, jak i tych przedstawianych w opiniach prawnych do nowszych projektów. Najważniejsze cele osiągnięte przez Radę Podatkową to:

- uproszczenie przepisów, doprecyzowanie określonych regulacji prawnych oraz zaniechanie pewnych ograniczeń formalnoprawnych w podatku od towarów i usług, w nowelizacji podatku od towarów i usług
- wprowadzenie do Ordynacji podatkowej zasady niewykonalności decyzji I instancji oraz przepisów o zawiadomieniu podatnika o kontroli
- rozszerzenie kosztów uzyskania przychodów w podatkach dochodowych o koszty zaniechany inwestycji
- uchwalenie nowej ustawy akcyzowej.

Nowelizacja podatku VAT kończy czteroletni proces zabiegania przez PKPP Lewiatan o gruntowną reformę tego podatku. Niemniej jednak wiele zostało jeszcze do zrobienia w kwestii szczegółowych postulatów, jak w przypadku Ordynacji podatkowej czy ustawy o podatkach dochodowych. Polskie regulacje wciąż wymagają zmian, by ich jakość spełniała najwyższe standardy legislacyjne. Eksperti Rady będą postulować zmiany m.in. w ustawie akcyzowej oraz kontynuować będą dyskusję nad kompleksową reformą przepisów ogólnego prawa podatkowego i stworzeniem nowych ustaw o podatkach dochodowych.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
	VAT	
Zwolnienie od podatku dla producentów towarów spożywczych powoduje nieuzasadnione faworyzowanie producentów w stosunku do handlowców.	Art. 43. ust. 1 pkt. 16 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: ustawa o VAT)	Ograniczenie podmiotowe zwolnienia od podatku powinno zostać wyeliminowane.
Definicja prezentów o małej wartości. Obecna regulacja Ustawy o VAT nakłada na podatników uciążliwy obowiązek prowadzenia ewidencji osób obdarowanych jeśli jednostkowa cena nabycia lub koszt wytworzenia prezentu przekracza 10 zł.	Art. 7 ust. 4 ustawy o VAT	Wprowadzenie odwołania do wartości jednorazowej transakcji umożliwi ograniczenie zbędnej biurokracji i wyeliminuje fikcyjne ewidencje z „martwymi duszami”.
Stosowanie zasad ogólnych przy rozpoznaniu obowiązku podatkowego dla importu usług, skutkujące koniecznością częstych korekt deklaracji, gdy dostawca usług przysyła fakturę długi czas po wykonaniu usługi.	Art. 19 ust. 19 ustawy o VAT	Określenie, iż obowiązek podatkowy powstaje z dniem dokonania całości lub części zapłaty. W przypadku dokonania części zapłaty, obowiązek powstaje w tej części. Oznaczać to będzie w gruncie rzeczy przywrócenie stanu sprzed 1 maja 2004 r. Zmiana zgodna z Dyrektywą 2006/112; nie tworzy żadnych negatywnych skutków dla Skarbu Państwa.
Biurokratyczne wymagania konieczne do zastosowania stawki 0% przy wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o VAT w przypadku korzystania z usług przewoźnika (spedytora), podatnik obowiązany jest do posiadania dokumentu CMR, z którego jednoznacznie wynika, że towary zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia na terytorium	Art. 42 ust. 3 ustawy o VAT	Wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wystarczające dla zastosowania stawki 0% będzie posiadanie przez podatnika korzystającego z usług przewoźnika lub spedytora (jeżeli nie jest możliwe uzyskanie dokumentów podstawowych, np. dokumentu przewozowego), innego dowodu potwierdzającego dostarczenie towarów do nabywcy w UE. Może to być

<p>państwa członkowskiego innego niż Polska. W przypadku gdy organizującym transport jest nabywca towarów, otrzymanie przez dostawcę towarów kopii potwierdzonego przez nabywcę dokumentu przewozowego uzależnione jest od woli nabywcy towarów.</p> <p>Ponadto, gdy towar przewożony jest przez więcej niż jednego przewoźnika, otrzymanie przez dostawcę dokumentu, z którego jednoznacznie wynika dostarczenie towaru do miejsca przeznaczenia, jest znacznie utrudnione.</p>		<p>np. oświadczenie odbiorcy towarów bądź – w przypadku dostawy towarów akcyzowych – dokument ADT (karta 3), na którym odbiorca również ma obowiązek potwierdzić odbiór towarów. Dzisiejsze regulacje są coraz częściej uznawane przez sądy administracyjne za zbędne – sądy przyznają prawo do stawki 0% nawet jeśli podatnik nie ma żądanych dokumentów. Zmiana dostosowałaby przepisy do praktyki orzeczniczej.</p>
Zasada nakładająca obowiązek zapłaty zaliczek w 2 pierwszych miesiącach kwartału stawia pod znakiem zapytania sens regulacji umożliwiających kwartalne rozliczenie podatnikom innym niż mali podatnicy.	Art.99 ust.3-7 ustawy o VAT	Możliwość składania deklaracji kwartalnych bez konieczności wpłacania zaliczek comiesięcznych, o których mowa w art.103.
Zbyt restrykcyjne przepisy regulujące wymogi dla podmiotów prowadzących działalność z zakresu zwrotu podatku VAT podróżnym, nakładające na te podmioty obowiązki znacznie wykraczające poza nakładane na innych uczestników obrotu gospodarczego.	Art. 127 ustawy o VAT	Likwidacja m.in. obowiązku corocznego uzyskiwania zaświadczenia uprawniającego do prowadzenia działalności.
Niejasny zakres zwolnienia z VAT pośrednictwa finansowego.	Załącznik nr 4 do ustawy o VAT, poz. 3.	Sprecyzowanie zakresu zwolnienia zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/112/ WE.
Brak regulacji dotyczących grup podatkowych	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT. Podstawa prawna: art. 11 Dyrektywy 2006/112/WE	Wprowadzenie możliwości konsolidacji wyodrębnionych prawnie podmiotów mających siedzibę na terytorium jednego państwa (tj. traktowanie ich jako jednego podatnika) pozostających w związkach o charakterze ekonomicznym, finansowym i organizacyjnym (grupy podatkowe).
Wymóg posiadania potwierdzenia otrzymania przez kontrahenta korekty faktury dla zmniejszenia postawy opodatkowania	Art. 29 ust. 4a ustawy o VAT	Likwidacja zapisu sprzecznego z orzecznictwem ETS, które dopuszcza obniżenie obrotu także w sytuacjach, gdzie nie wystawia się żadnych faktur korygujących (np. sprawa C-317/94 Elida Gibbs).
Brak możliwości odliczenia VAT w sytuacji, gdy transakcja udokumentowana fakturą nie podlega opodatkowaniu albo jest zwolniona z opodatkowania.	Art. 88 ust. 3a pkt. 2 ustawy o VAT	Powrót do poprzedniego brzmienia przepisu, gdzie brak możliwości odliczenia VAT w takiej sytuacji wymagał jeszcze, by kwota wskazana w fakturze nie została uregulowana. (Dz.U.05.90.756)
Brak definicji dostawy ciągłej.	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT.	Wprowadzenie do ustawy definicji dostawa usługi ciągłej. Umożliwienie fakturowania raz w miesiącu lub 7. dnia następnego miesiąca.
Możliwość wystawienia zbiorczej faktury korygującej. Przepisy rozporządzenia MF z 28.11.2008 wciąż wymagają, aby podatnik wystawiając korektę odnosił się do każdej korygowanej faktury. Obowiązek ten niewspółmiernie obciąża podatnika w stosunku do celu regulacji jakim jest	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT.	Propozycja neutralna z punktu widzenia interesów fiskusa – możliwości skorygowania jedną fakturą dostaw dokonanych na rzecz jednego odbiorcy w pewnym okresie – bez konieczności przepisywania elementów faktur, które podlegają korekcie.

zapewnienie odpowiedniego dokumentowania obrotu. Szczególnie absorbujące i kosztowne jest to w sytuacji jeśli podatnik udziela rabatu z tytułu setek dostaw dokonanych w ciągu roku.		
Nieprecyzyjne określenie opodatkowania aportów. Zgodnie z nowym rozporządzeniem MF z 28.11.2008 nie obowiązuje już zwolnienie z VAT aportów. Ustawa nie została jednak w sposób właściwy przygotowana na usunięcia tego zwolnienia z rozporządzenia. Skutkiem czego może dojść do powszechnego i wymuszonego odchodzenia od pokrywania kapitału zakładowego wkładem niepieniężnym ze względu na ryzyko podatkowe właściwego ujęcia podatkowego transakcji wniesienia aportu.	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT.	Wprowadzenie przepisów (lub wydanie interpretacji ogólnej) precyzyjnie określających czy wniesienie aportu podlega opodatkowaniu; jeżeli wniesienie aportu podlega opodatkowaniu - jak należy ustalać podstawę opodatkowania, w jaki sposób następuje finansowanie VAT oraz czy spółka ma prawo do odliczenia podatku naliczonego przy wniesieniu aportu.
PODATEK AKCYZOWY		
Konieczność zapłaty akcyzy samochodów nabytych na terytorium RP z zamiarem jego wywozu za granicę.	Art. 106 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (w stosunku do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. nie pokazano barier, z uwagi na wejście jej w życie w dniu 1 marca 2009 r.; zrezygnowano jednocześnie z pokazywania barier, które były prezentowane w poprzednich edycjach Czarnej Listy do ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym)	Zmiana definicji WNT i importu samochodów osobowych oraz odstąpienie od konieczności uiszczania akcyzy od tych towarów w sytuacji, kiedy w 90 dni od nabycia będą one wywiezione poza terytorium RP.
PODATKI DOCHODOWE		
Wątpliwości w zakresie źródła przychodu u osób świadczących usługi menedżerskie.	Art. 5a pkt. 6 oraz art. 13 pkt. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: ustawa o PIT)	Wprowadzenie zasady samookreślenia przez podatnika źródła przychodów w przypadku wątpliwości w tym zakresie.
Opodatkowanie pakietów medycznych oferowanych przez pracodawców na rzecz pracowników – pojawiające się interpretacje organów podatkowych, zgodnie z którymi wartością nieodpłatnych świadczeń w przypadku pakietów medycznych jest wartość zryczałtowanej opłaty przypadającej na pracownika, od którego pracodawca zobowiązany jest potrącić zaliczkę na podatek.	Art. 12 ust. 1 ustawy o PIT	Powrót do interpretacji, zgodnie z którymi wartość świadczeń medycznych oferowanych przez pracodawców pracownikom, za które cena określona jest ryczałtowo nie stanowi przychodu ze stosunku pracy albo, alternatywnie, wprowadzenie zwolnienia przedmiotowego w art. 21 ust. 1 ustawy o PIT, co pozwoli na wyeliminowanie niepewności w tym zakresie.
Brak zwolnienia z opodatkowania wartości szkoleń organizowanych przez jednostki nieposiadające akredytacji w rozumieniu ustawy o systemie oświaty.	Definicja organizatora szkolenia oraz wprowadzenie zamkniętego katalogu pozaszkolnych form kształcenia w rozporządzeniu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 3 lutego 2006 r. w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 90 ustawy o PIT	Zmiana przepisów rozporządzenia, tak by organizator szkolenia nie miał obowiązku uzyskiwać akredytacji. Zmiana praktyki interpretacyjnej niektórych organów skarbowych, które jako przepisy odrębne uprawniające do zastosowania zwolnienia z opodatkowania traktują jedynie przepisy dwóch rozporządzeń MEiN lub wydanie interpretacji ogólnej przez Ministra Finansów, która zlikwidowałaby powstające wątpliwości.

Obowiązek uiszczania składki na ubezpieczenie zdrowotne w sytuacji, gdy podatnik nie osiąga dochodu.	Art. 27b ustawy o PIT	Wprowadzenie możliwości odliczenia składki zdrowotnej od dochodu osiąganego w latach następnych.
Obowiązek poboru 18% podatku zryczałtowanego od należności z tytułu m.in. umów zlecenia, gdy kwota należności od tego samego płatnika nie przekracza 200 zł miesięcznie.	Art. 30 ust. 1 pkt. 5a ustawy o PIT	Wprowadzenie zapisu przewidującego, iż należności z tego tytułu mogą być opodatkowane 18% podatkiem zryczałtowanym na wniosek podatnika (obecny sposób rozliczania dochodów z tego tytułu nie pozwala obniżyć podstawy opodatkowania o składki na ubezpieczenia społeczne, a podatku o składki na ubezpieczenie zdrowotne, co może prowadzić do obniżenia dochodu netto tych osób, które takim składkom by podlegały).
Wątpliwości w sprawie ustalania wartości firmy; dotyczą one pytania, czy nabywca przedsiębiorstwa (lub zorganizowanej części) może powiększyć wartość firmy o przejęte długi.	Niejasna definicja składników majątkowych, zawarta w: - art. 4a pkt. 2 ustawy w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: ustawa o CIT) - art. 5a pkt. 2) ustawy o PIT	Nadanie tym przepisom nowego brzmienia. Propozycja zmiany w CIT (w PIT analogicznie): Art. 4a. ilekroć w ustawie jest mowa o: 2) składnikach majątkowych - oznacza to aktywa w rozumieniu ustawy o rachunkowości, pomniejszone o przejęte długi funkcjonalnie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą zbywcy.
Wyłączenie z zakresu kosztów uzyskania przychodu wydatków na reprezentację. Niemożność uznania za koszty jakichkolwiek wydatków na reprezentację dla wielu przedsiębiorców stanowi znaczny problem.	Art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy o PIT; Art. 16 ust. 1 pkt. 28 ustawy o CIT	Zaliczenie wydatków na reprezentację do katalogu kosztów uzyskania przychodu.
Brak nowych ustaw o podatkach dochodowych. Dotychczasowe ustawy nowelizowane ponad 100rotnie stanowią skomplikowany zbiór przepisów, w wielu miejscach wadliwie skonstruowany i całkowicie nieczytelny dla przeciętnego podatnika. Ustawy są w takim stanie, że kolejne zmiany nawet korzystne dla podatników, przynoszą uboczny skutek w postaci pogorszenia jakości legislacyjnej tych ustaw.	Brak nowych ustaw.	Przygotowanie i uchwalenie nowych ustaw o podatkach dochodowych w podziale na: ustawę o podatku dochodowym od przedsiębiorców, o podatku od dochodów osobistych. W ustawach tych należy zastosować nową technikę opisu konstrukcji podatku.
Brak regulacji dotyczących tzw. leasingu konsumenckiego.	Brak przepisów w ustawie o CIT i PIT	Wprowadzenie regulacji podatkowych, które umożliwią zawierania umów leasingu z konsumentami.
ORDYNACJA PODATKOWA		
Istnienie w obrocie prawnym sprzecznych (rozbieżnych) indywidualnych interpretacji podatkowych.	Art. 14e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (dalej: OP)	Rozszerzenie brzmienia przepisu art.14 e ustawy OP o możliwość występowania przez podatników (płatników) z wnioskiem do Ministra Finansów o zmianę interpretacji indywidualnej w przypadku występowania w obrocie prawnym interpretacji dotyczącej tego samego stanu prawnego i faktycznego, która byłaby sprzeczna z otrzymaną uprzednio przez podatnika interpretacją.
Martwa instytucja interpretacji ogólnych. Instytucja interpretacji ogólnych miała służyć wszystkim	Brak odpowiednich regulacji w OP, poza Art. 14a OP	Wprowadzenie procedury wydawania interpretacji ogólnych, analogicznej do procedury wydawania

podatnikom zapewniając jednolite stosowanie prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej. Tymczasem Ministerstwo często odmawia wydania interpretacji ogólnych bez uzasadnienia.		interpretacji indywidualnych na wniosek organizacji o reprezentatywnym charakterze.
Sposób liczenia ulgowych odsetek 75% odsetek należnych.	Art. 56 §1a OP	Doprecyzowanie przepisów, czy można liczyć odsetki ulgowe od odsetek naliczonych przed wejściem w życie ostatniej nowelizacji, tj. przed 1 stycznia 2009 r., dążenie do wydania interpretacji ogólnej przez Ministra Finansów, która zlikwidowałaby powstające wątpliwości.
Brak jednoznaczności w zakresie faktycznych terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych związany z licznymi regulacjami stanowiącymi o nierozpoczynaniu biegu terminu, zawieszeniu lub przerwaniu biegu. Regulacja w obecnym brzmieniu powoduje niepewność obrotu i tym samym dodatkowe koszty prowadzonej działalności gospodarczej.	Art. 68- 71 OP	Uporządkowanie definicji ustawowych w zakresie przedawnień i przypadków przerwania biegu terminu przedawnienia.
Dualizm w zakresie kontroli i orzekania o zobowiązaniach podatkowych, który m.in. poprzez zróżnicowanie praktyki orzeczniczej urzędów skarbowych i urzędów kontroli skarbowej wprowadza niepewność obrotu oraz podnosi koszty funkcjonowania przedsiębiorstw poprzez dublowanie kontroli.	Zmiana ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej	Pozostawienie jednej administracji podatkowej uprawnionej do orzekania i kontroli w zakresie podatków.
Możliwość rozpoczęcia kontroli na legitymację po okazaniu legitymacji pracownikowi kontrolowanego podmiotu lub innej osobie wykonującej czynności na rzecz kontrolowanego w miejscu wszczęcia kontroli.	Art. 284a § 1a ustawy OP	Wyłączenie możliwości rozpoczęcia kontroli na legitymację w obecności dowolnego pracownika lub innej osoby wykonującej czynności na rzecz kontrolowanego.
Wstrzymanie wykonania decyzji powoduje powstanie zaległości podatkowej.	Brak przepisów w OP	Wprowadzenie zapisu, iż wstrzymanie wykonania decyzji nieostatecznej nie powoduje powstawania zaległości podatkowej, lub automatyczne zobowiązanie organów podatkowych do wydawania zaświadczeń o niezaleganiu z podatkami w przypadku braku ostatecznej decyzji wymiarowej (odwołanie lub sprawa w sądzie) lub zmiana przepisów wymagających zaświadczenia na dopuszczające zapisy w zaświadczeniu o potencjalnych zaległościach, będących w fazie przed ostatecznym rozstrzygnięciem.
Składanie korekt deklaracji na wzorach aktualnych dla momentu korekty, a nie złożenia pierwotnej deklaracji.	Brak przepisów w OP	Doprecyzowanie zasad składania korekt deklaracji na wzorach aktualnych lub obowiązujących w okresie, za który składana jest korekta/dążenie do wydania interpretacji ogólnej przez Ministra Finansów, która zlikwidowałaby powstające wątpliwości.

	PODATKI I OPŁATY LOKALNE – PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI	
Brak jednolitego wzorca deklaracji podatkowej utrudniający rozliczanie podatku dla podatników posiadających nieruchomości i budowle w więcej niż jednej gminie.	Art. 6 ust. 13 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Ujednolicenie wzoru deklaracji w skali całego kraju uwzględniającej możliwość zróżnicowania przez gminy stawek dla niektórych przedmiotów opodatkowania oraz zwolnień.
Brak centralnej informacji o stawkach i zwolnieniach obowiązujących w gminach utrudniający rozliczanie podatku dla podatników posiadających nieruchomości i budowle w więcej niż jednej gminie.	Brak odpowiednich przepisów w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Wprowadzenie obowiązku przesyłania przez gminy do dnia 30 listopada do centralnej bazy danych (lub wojewódzkich baz danych) informacji o obowiązujących na następnym roku stawkach, zwolnieniach, danych teleadresowych i numerów rachunków bankowych gmin; stworzenie strony internetowej z bazą danych (lub stron internetowych prowadzonych przez wojewodów); obowiązek ogłaszania przez Ministra Finansów (lub wojewodów) wykazu stawek i zwolnień raz w roku do dnia 31 grudnia.
Zbyt krótki termin na złożenie deklaracji dla podatników posiadających nieruchomości i budowle w więcej niż jednej gminie.	Art. 6 ust. 9 pkt. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Wydłużenie terminu składania deklaracji do dnia 31 stycznia.
Wadliwa definicja obiektu budowlanego powodująca nieuzasadnione ryzyko podatkowe co do właściwego określenia obowiązku podatkowego (ogromny stopień rozbieżności w skali kraju, co do kwalifikacji określonych urzędzeń technicznych jako budowli).	Art. 1a ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Wprowadzenie definicji budowli w ustawie bez odesłania do przepisów prawa budowlanego.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Priorytetem działań PKPP Lewiatan w ramach obszaru „Reorientacja polityki społecznej, w tym zabezpieczenia społecznego” było doprowadzenie do zakończenia reformy emerytalnej poprzez ograniczenie możliwości korzystania z wcześniejszych emerytur i stworzenie zasad przyznawania oraz wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w OFE. Nasze najistotniejsze cele zostały zrealizowane:

- przyjęto ustawę o emeryturach pomostowych, która w sposób radykalny ograniczyła możliwość korzystania z wcześniejszych emerytur
- uchwalono ustawę o emeryturach kapitałowych, w której uwzględniono postulaty PKPP Lewiatan dotyczące możliwości wypłaty nowych świadczeń przez OFE
- dokonano nowelizacji ustawy o indywidualnych kontach emerytalnych, która zwiększyła roczny limit wpłat na IKE i uelastyczyła zasady zwrotu oraz wypłaty środków z IKE.

PKPP Lewiatan doprowadziła też do znacznego odbiurokratyzowania przepisów prawa ubezpieczeniowego. Dzięki propozycjom zmian przedstawionym przez organizację przedsiębiorcy już w 2009 r. ograniczą koszty wydatkowane dotychczas na archiwizację list płac w formie papierowej czy comiesięczne, pisemne informowanie pracowników o składkach przekazywanych do ZUS i NFZ. Nie wprowadzono również trzyletniej gwarancji zatrudnienia osób powracających po urlopie macierzyńskim do pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy. Starania podjęte przez PKPP Lewiatan sprawiły, że pierwotnie proponowany okres ograniczono do jednego roku, a Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zobowiązane zostało do monitorowania wpływu przyjętych rozwiązań na rynek pracy i poziom zatrudnienia kobiet.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Nadmierna sztywność przepisów prawa pracy.	Art. 9 ¹ , Art. 23 ^{1a} Kodeksu pracy	Rozszerzenie zakresu spraw, które może obejmować zawieszanie stosowania przepisów prawa pracy w związku z trudną sytuacją pracodawcy, np.: możliwość wysyłania pracowników na urlop bezpłatny możliwość wprowadzania przez pracodawcę niepełnego wymiaru czasu pracy.
Nadmierne obowiązki informacyjne w przypadku przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Pracodawca musi na piśmie poinformować pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania. Prowadzi to zarówno do zbędnej biurokracji, jak też może utrudniać konkurencyjność przejmowanej firmy.	Art. 23 ¹ Kodeksu pracy	Ograniczenie obowiązku informowania pracowników w razie przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Dotyczyć to powinno zwłaszcza tych pracowników, dla których przejście nie będzie rodziło żadnych skutków.
Nadmierne obowiązki informacyjne dotyczące umowy o pracę.	Art. 29 Kodeksu pracy	Rewizja obowiązków informacyjnych pracodawców w celu wyeliminowania treści, która powtarza się w różnych dokumentach (regulaminy pracy, regulaminy wynagradzania, układy zbiorowe pracy).
Nieskuteczność wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę w przypadku nieobecności pracownika.	Art. 30 Kodeksu pracy	Proponuje się wprowadzenie możliwości „zastępczego powiadomienia” o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu

		umowy o pracę w sytuacji, gdy oświadczenie pracodawcy nie może być skutecznie złożone pracownikowi (np. z powodu wyjazdu zagranicznego pracownika).
Obecne przepisy Kodeksu pracy zobowiązują pracodawców do uzasadniania wypowiedzenia umów na czas nieokreślony.	Art. 30 § 4 Kodeksu pracy	Wprowadzenie ułatwień w określaniu przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony.
Konieczność poinformowania o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej.	Art. 38 Kodeksu pracy	Wprowadzenie następczej kontroli związkowej zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę. Opinia związków zawodowych, która i tak nie jest wiążąca dla pracodawców, służyłaby jedynie jako dowód w postępowaniu sądowym, jeżeli wypowiedzenie byłoby niezasadne.
Wydłużenie okresu ochronnego pracowników w wieku przedemerytalnym z 2 do 4 lat de facto osłabia pozycję tych osób na rynku pracy. Konieczne jest przywrócenie poprzedniego kształtu art. 39 Kp.	Art. 39 Kodeksu pracy	Skrócenie okresu ochrony pracowników w wieku przedemerytalnym do 2 lat. Obecnie przesłanką zakazu wypowiedzenia jest możliwość nabycia przez pracownika prawa do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zmiana przepisu powinna być skorelowana z regulacjami ubezpieczeniowymi (tj. ustawą z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). W ocenie pracodawców ten okres ochronny może okazać się zbyt długi i uniemożliwić elastyczne dostosowywanie stanu zatrudnienia do aktualnych potrzeb rynku.
Orzekanie przez sądy o przywróceniu pracownika do pracy. Rodzi to kłopotliwe skutki dla obu stron. Problem może być rozwiązany inaczej.	Art. 45 Kodeksu pracy	Rezygnacja z możliwości orzekania przez sąd o przywróceniu pracownika do pracy. W zamian wprowadzenie możliwości wypłaty odszkodowania za wypowiedzenie nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.
Przesłanki niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy z winy pracownika powinny wyłączać stosowanie przepisów o ochronie stosunku pracy.	Art. 52 Kodeksu pracy	Wyłączenie szczególnej ochrony stosunku pracy w sytuacji konieczności rozwiązania stosunku pracy z przyczyn zawinionych przez pracownika oraz wprowadzenie następczej kontroli związkowej.
W kodeksie pracy zostały uregulowane jedynie zasady postępowania oraz sankcje w przypadku nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jednak coraz częściej dochodzi do sytuacji, kiedy to pracownik porzuca pracę bez wypowiedzenia i bez uprzedzenia.	Brakuje takiej regulacji w Kodeksie pracy	Uregulowanie w Kodeksie pracy sankcji za porzucenie przez pracownika stanowiska pracy, jeżeli skutkiem tego są straty pracodawcy. Powrót do regulacji porzucenia pracy.
Obecny kształt art. 772 Kp powoduje sytuacje, w których brak porozumienia stron pozbawia pracowników zakładowych źródeł prawa. Jest to zły stan, zwłaszcza w	Art. 77 ² Kodeksu pracy	Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i

<p>sytuacji, gdy po rozwiązaniu zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) w zakładzie pracy brak jakichkolwiek źródeł prawa pracy.</p>		<p>zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku. W szczególności konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy. Zmiana treści art. 772 Kp ma charakter systemowy.</p>
<p>Obowiązek wypłacenia wynagrodzenia może być spełniony w inny sposób niż do rąk pracownika, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy pracy lub pracownik uprzednio wyrazi na to zgodę na piśmie.</p>	<p>Art. 86 § 3 Kodeksu Pracy</p>	<p>Dookreślenie zapisu w § 3 o możliwości wypłaty wynagrodzenia przelewem na konto pracownika bez jego zgody – obowiązek podania numeru rachunku przez pracownika. (ZUS też będzie przelewał emerytury i renty tylko na rachunki bankowe)</p>
<p>Nadużywanie zwolnień lekarskich. Pracodawca za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku musi wypłacić pracownikowi wynagrodzenie.</p>	<p>Art. 92 Kodeksu pracy</p>	<p>Wprowadzenie skutecznego mechanizmu ochrony pracodawcy przed nadużywaniem zwolnienia lekarskiego w okresie pierwszych 33 dni choroby oraz ograniczanie tego okresu do 14 dni choroby. Wprowadzenie bezpłatnego pierwszego dnia w przypadku niezdolności do pracy, w stosunku do wszystkich zwolnień lekarskich – bez względu na długość ich trwania.</p>
<p>Wydawanie świadectwa pracy każdorazowo nawet przy nawiązaniu kolejnej umowy o pracę z tym samym pracodawcą.</p>	<p>Art. 97 Kodeksu pracy</p>	<p>Zmiana art. 97 Kodeksu pracy dotycząca wydawania świadectwa pracy. Chodzi o zwolnienie pracodawcy od każdorazowego wydawania tego dokumentu, jeżeli dojdzie do nawiązania kolejnej umowy o pracę. Dopiero po upływie określonego czasu (np. kilkunastu miesięcy) od zawarcia pierwszej z umów, pracodawca powinien wydać świadectwo pracy obejmujące cały okres. Ma to znaczenie do umów terminowych, które są często ponawiane ze względu na dorywczy, cykliczny lub sezonowy charakter zatrudnienia.</p>
<p>Jednym ze sposobów zwiększenia elastyczności stosunków pracy, który nie zagraża stabilizacji zatrudnienia i bezpieczeństwu pracowników jest większą możliwością dostosowywania czasu i organizacji pracy do rzeczywistych potrzeb pracodawców.</p>	<p>Art. 129 Kodeksu pracy</p>	<p>Łatwiejsza możliwość stosowania dłuższych okresów rozliczeniowych, zwłaszcza w przemyśle i usługach sezonowych, co zmniejszy fluktuację pracowników i ograniczy koszty godzin nadliczbowych.</p>
<p>Niska elastyczność czasu pracy. Wprowadzenie systemu przerywanego czasu pracy w niemal wszystkich przypadkach wymagane jest poprzez zbiorowy układ pracy. Taki zapis powoduje, że pracodawca, u którego</p>	<p>Art. 139 Kodeksu pracy</p>	<p>Zmiany przepisów dotyczących przerywanego czasu pracy i rozszerzenie zakresu ich stosowania.</p>

nie działa organizacja związkowa, nie może wprowadzić systemu przerywanego czasu pracy.		
Zakaz pracy w niedziele i święta godzący w czas realizacji inwestycji o znacznej użyteczności społecznej.	Art. 151 ¹ Kodeksu pracy	Ograniczenie zakazu pracy w niedziele i święta w odniesieniu do prac o znacznej użyteczności społecznej (np. remonty lub przebudowa dróg).
Brak pełnej możliwości wywiązania się pracodawcy z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracownik wykonuje pracę w dniu dla niego wolnym od pracy wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (sobota), to pracodawca ma jedynie możliwość udzielenia innego dnia wolnego do końca okresu rozliczeniowego.	Art. 151 ³ Kodeksu pracy	Umożliwienie pracodawcy pełnego wywiązania się z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracodawca nie ma możliwości udzielenia innego dnia wolnego (np. kończy się okres rozliczeniowy), to należy umożliwić mu wypłatę pracownikowi stosownego dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w dniu wolnym od pracy. Analogiczne rozwiązanie obowiązuje w przypadku pracy wykonywanej w niedziele i święta (Art. 151 ¹¹ Kodeksu pracy).
Niejasność i niespójność oraz brak elastyczności przepisów dotyczących czasu pracy. Przepisy te nie są dostosowane do warunków pracy, które wymuszają większą elastyczność pracownika w miejscu pracy.	Dział szósty (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Należy zapewnić większą czytelność przepisów m.in. w zakresie norm czasu pracy, zlikwidować pojęcie doby pracowniczej, zapewnić większą swobodę pracy w godzinach nadliczbowych (np. doprecyzować pojęcia pracy w godzinach nadliczbowych, zmniejszyć wysokość dodatków w godzinach nadliczbowych, ujednoczyć zasady rekompensowania pracy w nadgodzinach), wydłużyć okres rozliczeniowy do 12 miesięcy i go upowszechnić, tzn. wprowadzić niezależnie od profilu firmy i warunków atmosferycznych, co wpłynie dodatnio na elastyczność przedsiębiorstw i spowoduje stabilizację zatrudnienia.
Niska elastyczność czasu pracy, postanowienia układów zbiorowych pracy i porozumień zbiorowych oraz regulaminów i statutów nie mogą być mniej korzystne dla pracowników niż przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw i aktów wykonawczych, co uniemożliwia – mimo zgody zarówno pracodawców, jak i związków zawodowych – wprowadzenie przepisów bardziej elastycznego rozliczania czasu pracy.	Brakuje takiej regulacji w dziale szóstym (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Umożliwienie pracodawcom stosowania indywidualnych kont czasu pracy.
Jednym z elementów elastyczności w stosunkach pracy, która nie zagraża stabilizacji zatrudnienia i bezpieczeństwu pracowników jest większą możliwością dostosowywania organizacji pracy do rzeczywistych potrzeb pracodawców.	Brakuje takiej regulacji w dziale szóstym (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Uregulowanie job-sharingu w polskim prawie pracy (czasowej redukcji wymiaru czasu pracy pracownika w związku z przejściowymi trudnościami pracodawcy i podziale pracy pomiędzy różnych pracowników: podziale zadań lub współdziałaniu pracowników przy wykonywaniu jednego zadania). Rozwiązanie to wprowadzane byłoby w drodze porozumienia ze

		związkami zawodowymi lub z przedstawicielstwami pracowników albo w formie porozumienia pomiędzy pracodawcą a pracownikiem (w formie wypowiedzenia zmieniającego) jeśli dotyczy nie więcej niż 10% zatrudnionych.
Nadmierne koszty pracy wynikające z wliczania nauki do wymiaru urlopu wypoczynkowego.	Art. 155 Kodeksu pracy	Uzależnienie wymiaru urlopu wypoczynkowego tylko od okresu pracy.
Prawo do urlopu na żądanie często dezorganizuje pracę w zakładzie pracy (w szczególności dotyczy MSP gdzie zapewnienie zastępstwa jest niemożliwe) przepisy dotyczące urlopu na żądanie wykorzystywane są również do organizacji quasi strajków, co jest sprzeczne rolą strajku, który powinien być ostatecznością w przypadku sporu zbiorowego.	Art. 167 ² , Art. 167 ³ , Art. 168 Kodeksu pracy	Usunięcie z Kodeksu pracy przepisów regulujących tzw. urlop na żądanie.
Niewykorzystywanie przez pracowników urlopu wypoczynkowego w najpóźniejszym, dopuszczonym ustawowo terminie.	Art. 168 Kodeksu pracy	Rezygnacja ze ściśle oznaczonej daty 31 marca następnego roku kalendarzowego na rzecz umożliwienia stronom ustalania, za obopólną zgodą, terminu wykorzystania zaległego urlopu, nie później jednak niż do końca tego roku. Wydłużenie okresu, w ciągu którego pracownik musi wykorzystać zaległy urlop z 3 do 12 miesięcy jest słusznym rozwiązaniem. W wielu przypadkach, np. w związku z chorobą pracownika czy innymi nieprzewidzianymi okolicznościami, nie jest możliwe udzielenie pracownikowi urlopu w wymaganym ostatecznie terminie. Wydłużenie tego okresu daje stronom stosunku pracy większą swobodę w wyborze terminu wykorzystania zaległego urlopu wypoczynkowego.
Brak precyzyjnego określenia o jakim obniżeniu wymiaru czasu pracy jest mowa w przepisach	Art. 186/8 Kodeksu pracy	Nowelizacja Kp z 2008 r. dająca 12-miesięczną ochronę pracy, gdy kobieta powracająca z urlopu macierzyńskiego wystąpi o zmniejszenie wymiaru etatu nie precyzuje od jakiego zmniejszenia ta ochrona obowiązuje.
Nieracjonalność przepisów określających uprawnienia pracowników związane z rodzicielstwem – pracownikowi wychowującemu przynajmniej jedno dziecko w wieku do 14 lat przysługuje w ciągu roku kalendarzowego zwolnienie od pracy na 2 dni, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, niezależnie od tego czy drugi rodzic pracuje czy pozostaje bez pracy.	Art. 188 Kodeksu pracy	Przyznanie 2 dni opieki nad dzieckiem jednemu z rodziców pod warunkiem, że drugi nie pozostaje bez pracy.
Zbyt duże obowiązki związane z wstępnymi i okresowymi badaniami lekarskimi	Art. 229 Kodeksu pracy	Ograniczenie zakresu wstępnych badań lekarskich oraz ograniczenie obowiązku dokonywania badań okresowych przez objęcie nim wyłącznie pracowników

		zatrudnionych w warunkach szkodliwych lub uciążliwych dla zdrowia.
Nadmierne obowiązki związane ze szkoleniami BHP. Pracodawca jest obowiązany zapewnić przeszkolenie pracownika w zakresie BHP przed dopuszczeniem go do pracy oraz prowadzenie okresowych szkoleń w tym zakresie.	Rozdział VIII Działu dziesiątego Kodeksu pracy Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy	Mniejsze obciążenia pracodawcy w zakresie szkoleń BHP oraz powiązanie tych obciążeń ze stanem warunków pracy i występującymi w zakładzie pracy zagrożeniami.
Nadmierne koszty związane z realizacją wymogów dotyczących BHP. Dotychczasowe doświadczenia wynikające z wprowadzania w życie niektórych postanowień zawartych w dyrektywach, które zostały uwzględnione w prawie polskim wskazują, że nastęrcza to często wiele trudności i zazwyczaj wymaga poniesienia znacznych kosztów. Koszty te są zróżnicowane w odniesieniu do poszczególnych wymogów, ale zawsze ponoszone prawie w całości przez pracodawców. Są one bardzo trudne, a czasami niemożliwe do oszacowania. Największe problemy w związku z wdrażaniem nowych uregulowań dotyczą pracodawców działających w MSP, których kondycja ekonomiczna często jest słaba.	Dział dziesiąty (bezpieczeństwo i higiena pracy) Kodeksu pracy	Należy zweryfikować niektóre wymogi w zakresie BHP tak, by były odpowiednio dostosowane do potrzeb i kondycji przedsiębiorstw.
Nadmierna biurokracja w budowaniu relacji pracodawca–związki zawodowe na poziomie zakładu pracy. W sytuacji gdy w zakładach pracy działa kilka organizacji związkowych, oznacza to wzrost kosztów pracodawcy oraz trudności w realizacji przez pracodawcę zobowiązań względem ZOZ (ustalenie regulaminu wynagrodzeń czy negocjowanie układu zbiorowego pracy z kilkoma organizacjami, rozszerzony katalog chronionych funkcjonariuszy związkowych).	Dział jedenasty (Układy Zbiorowe Pracy) Kodeksu pracy	Ograniczenie obowiązków pracodawcy względem zakładowych organizacji związkowych.
Brak regulacji określającej zakres stosowania prawa wewnętrznego u pracodawcy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy. Po orzeczeniu TK i uchyleniu niezgodnych z Konstytucją przepisów nie dokonano zmian Kodeksu pracy, dostosowujących prawo układowe do warunków gospodarki. Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku	Dział jedenasty (Układy zbiorowe pracy) Kodeksu pracy	Konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy.

zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku		
Brak regulacji określających stosowanie ponadzakładowego układu zbiorowego w przypadku wystąpienia pracodawcy z organizacji pracodawców, która zawarła taki układ.	Art. 241 ¹⁹ Kodeksu pracy	Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy pracodawca występuje z organizacji pracodawców, która zawarła ponadzakładowy układ zbiorowy. Należy umożliwić pracodawcom, możliwość odstąpienia od stosowania ponadzakładowego układu zbiorowego jeżeli opuści organizację, która zawarła taki układ dla swoich członków.
Brak rozwiązań w przypadku zajęć niepracowniczych.	Art. 304 Kodeksu pracy	Określenie zasad zatrudniania przez osoby fizyczne - dotyczy np. zatrudniania pomocy domowych.
Zbyt szeroki zakres szczególnej ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę. Istnieje ok. 40 grup pracowników korzystających ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę. Pracodawca nie może ich zwolnić, np. nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.	Przepisy różnych ustaw (m.in. dotyczące pracowników pełniących funkcje z wyboru w samorządach zawodowych).	Powodem ustanowienia szczególnej ochrony dla wybranych grup jest potrzeba zapewnienia poczucia stabilizacji i bezpieczeństwa zatrudnienia dla pracowników w określonych sytuacjach. Jednak szeroki zakres ochrony nadmiernie ogranicza pracodawców w prowadzeniu własnej polityki zatrudnienia i racjonalnym zarządzaniu swą firmą. Stąd celowe wydaje się dokonanie weryfikacji tych grup pracowników.
Niewystarczające wykorzystywanie zdobyczy technologicznych także służbie zmniejszenia obciążeń biurokratycznych i administracyjnych pracodawcy.	Art. 73 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.	Dalsze ograniczenie obciążeń związanych z przechowywaniem dokumentacji pracowniczej lub zastąpienie jej archiwizacją elektroniczną. Niedawno wprowadzone zmiany w art. 73 ustawy o rachunkowości pozwalają na przechowywanie list płac w postaci elektronicznej dopiero po przyjęciu rocznego sprawozdania finansowego.
Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu. Brak sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych	Doprecyzowanie warunków nielegalności strajku. Konieczność sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego i strajku oraz instrumentów egzekwowania prawa w sytuacjach niepraworządności sporu zbiorowego.
Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu pracy. Pracodawca nie ma możliwości reagowania w przypadku gdy strajk jest nielegalny tzn. gdy pracownicy powstrzymują się od wykonywania pracy bez uprzedniego wyczerpania możliwości rozwiązania sporu jakie wskazuje Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych	Ustanowienie prawa do lokautu defensywnego, dopuszczanego postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej (art. 6 ust. 4) w odniesieniu do strajków nielegalnych.
Nadmierne obowiązki pracodawcy dokonującego zwolnień grupowych. W przypadku zwolnienia	Art. 70 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	W związku z uchwaleniem ustawy wprowadzono nieczytelne zapisy o tzw. zwolnieniach

<p>monitorowanego pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego usług rynku pracy realizowanych w formie programu.</p>		<p>monitorowanych, przerzucając słuszne obowiązki związane z pomocą osobom zwalnianym grupowo na pracodawcę. Konieczność współdziałania pracodawcy z pracownikami urzędów pracy nie budzi zastrzeżeń, jednak to obowiązkiem urzędów pracy, których działania finansuje pracodawca (ze składki na Fundusz Pracy), powinno być przedstawienie odpowiedniej oferty urzędu dla zwalnianych pracowników.</p>
<p>Ograniczenie mobilności zawodowej bezrobotnych.</p>	<p>§ 6 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne</p>	<p>Należy umożliwić składanie wniosków o organizowanie prac interwencyjnych także poza powiatowym urzędem pracy właściwym ze względu na miejsce wykonywania prac lub siedzibę firmy.</p>
<p>Zbyt duży wpływ związków zawodowych na powstawanie rad pracowników.</p>	<p>Art. 4 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji</p>	<p>Wprowadzenie powszechnych wyborów członków rad pracowników.</p>
<p>Brak możliwości zawierania porozumień dotyczących informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji. Przepisy prawa pracy pozwalały na zawieranie takich porozumień do dnia wejścia w życie ustawy.</p>	<p>Art. 24 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji.</p>	<p>Umożliwienie zawierania porozumień pomiędzy przedstawicielstwem pracowników a pracodawcą w każdym czasie.</p>
<p>Zakaz korzystania z usług pracowników tymczasowych po okresie zwolnień grupowych. Zwolnienia grupowe w jednym oddziale danej firmy rzutują na niemożność skorzystania z usług agencji pracy tymczasowej w ogóle. Ponadto zwolnienie z danego stanowiska (np. informatyka) powoduje, że poprzez agencję pracy tymczasowej nie można zatrudnić pracownika na inne stanowisko (np. księgowy).</p>	<p>Art. 3. Ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych</p>	<p>Wyłączyć zapis dotyczący zwolnień grupowych, który uniemożliwia zatrudnienie pracownika tymczasowego w oddziałach pracodawcy.</p>
<p>Limit pracy pracownika tymczasowego u jednego pracodawcy użytkownika. Zgodnie z obowiązującą ustawą o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy łączny okres wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego na rzecz jednego pracodawcy użytkownika nie może przekroczyć 12 miesięcy.</p>	<p>Art. 20. Ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych</p>	<p>Należy znieść limit czasu pracy u jednego pracodawcy użytkownika ze względu na to, iż po jego upływie średnio tylko 1,77% pracowników uzyskuje stałe umowy o pracę. Rozwiązaniem alternatywnym może być utrzymanie limitu 12 miesięcy, ale w okresie krótszym, tj. 2 lat, ponieważ sezonowość może trwać nawet pół roku.</p>
<p>Badania lekarskie i szkolenia wstępne BHP każdorazowo powtarzane tworzą czasochłonną i kosztowną barierę administracyjną w funkcjonowaniu Agencji Pracy Tymczasowej.</p>	<p>Brakuje takiej regulacji w ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych</p>	<p>Wyłączyć obowiązek odnawiania wstępnych badań lekarskich i szkoleń bhp w razie gdy przerwa między poprzednim a kolejnym wykonywaniem pracy u tego samego pracodawcy (nie spowodowana zwolnieniem</p>

		lekarskim lub zdarzeniem wpływającym na stan zdrowia pracownika) trwa do 30 dni – w przypadku tożsamyh warunków pracy u tego samego pracodawcy.
Obowiązujące przepisy regulujące zasady wystawiania świadectw pracy to rozwiązanie niepraktyczne, energochłonne i kosztowne w sytuacji zawierania wielu umów z tymi samymi pracownikami tymczasowymi, pomiędzy którym występują przerwy o różnej długości. Wystawianie świadectwa pracy po każdym nawet bardzo krótkim okresie zatrudnienia, gdy bardzo często następuje w okresie kolejnych kilku dni kolejne zatrudnienie, jest utrudnieniem nie tylko dla APT, ale także dla pracowników tymczasowych otrzymujących duże ilości dokumentów w trakcie współpracy z agencją pracy tymczasowej (APT).	Ustawa z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych	Wprowadzenie regulacji umożliwiającej agencją pracy tymczasowej (APT) wystawienie świadectwa pracy raz w roku, uwzględniającego wszystkie okresy pracy dla danej APT w danym okresie czasu w jednym zbiorczym dokumencie, z jednoczesnym istnieniem obowiązku po stronie APT wystawiania świadectwa pracy w każdej sytuacji wygaśnięcia umowy na życzenie pracownika.
Ustawa o związkach zawodowych w wymiarze, w jakim dotyczy zakładowych organizacji związkowych nadaje małym związkom zawodowym praktycznie takie same prawa jak dużym. Jedyne, czym się różnią reprezentatywne związki zawodowe tj. posiadające co najmniej 7% lub 10% członków od pozostałych organizacji związkowych to uczestnictwo w negocjacjach zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) oraz powoływanie rad pracowniczych na podstawie ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji. Prowadzi to do sytuacji, gdzie związek zawodowy, który nie jest reprezentatywny musi być w praktyce traktowany na równi ze związkiem reprezentatywnym oraz ma bardzo zbliżone prawa. W skrajnych przypadkach, niewielka grupa ludzi decyduje o losach całej załogi i firmy, a także jej wizerunku.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych	Określenie nowych zasad reprezentatywności związków zawodowych.
Obowiązek wystawiania druków deklaracji podatkowych dla pracowników w trakcie trwania roku podatkowego w sytuacji, gdy umowa o pracę ulega zakończeniu. W odniesieniu do pracowników tymczasowych, zatrudnianych wielokrotnie w ciągu roku przez tę samą agencję pracy tymczasowej, obowiązek ten wywołuje konieczność każdorazowego korygowania deklaracji podatkowych po zakończeniu kolejnych umów o pracę, co stanowi nie tylko znaczące obciążenie administracyjne powiązane z ogromnym ryzykiem popełnienia błędów, lecz jest niezwykle uciążliwe	Ordynacja podatkowa	Wprowadzenie regulacji pozwalającej na wystawianie pracownikom tymczasowym PIT-ów rocznych, po zakończeniu roku podatkowego w ustawowym terminie do ostatniego dnia lutego roku następującego po tym, którego rozliczenie dotyczy.

zarówno dla pracowników tymczasowych, jak i dla Urzędów Skarbowych.		
Brak kontroli społecznej nad Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.	Brakuje takiej regulacji w Ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy	Przywrócenie warunków kontroli nad Funduszem organizacjom pracodawców. Fundusz tworzą składki pracodawców i jest on rodzajem solidarnego zabezpieczenia się pracodawców przed sytuacją, kiedy z powodu niewypłacalności konieczne byłoby natychmiastowe pokrycie roszczeń pracowniczych. PKPP Lewiatan, reprezentując ok. 4.000 firm zatrudniających blisko 600 tys. pracowników z firm w poważnym stopniu partycypujących w tworzeniu tego Funduszu, nigdy nie miała możliwości kontrolowania sposobu gospodarowania tymi środkami ani decydowania o zasadach, kryteriach i warunkach wypłat z Funduszu. Uważamy, że polskie organizacje pracodawców powinny mieć decydujący wpływ na jego funkcjonowanie. We współpracy z rządem chcemy ustalić zasady funkcjonowania Funduszu, który m.in. został powołany przez polskich pracodawców do tego, aby zagwarantować ochronę prawa pracowników do wynagrodzenia, także w sytuacjach upadłości, likwidacji bądź nadzwyczajnych trudności.
Nieuznawanie legitymacji organizacji pracodawców do występowania do Trybunału Konstytucyjnego we wszystkich sprawach dotyczących członków.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców	Wprowadzenie zapisu przesadzającego o legitymacji organizacji pracodawców do występowania z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach dotyczących zrzeszonych członków.
Dla zwiększenia pewności w stosowaniu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych i eliminacji błędnych interpretacji i kontrowersji konieczne jest przywrócenie uprawnień w zakresie zwracania się do SN z zapytaniem o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.	Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego	Wprowadzenie zapisu o legitymacji reprezentatywnych organizacji pracodawców i związków zawodowych do występowania z zapytaniem do SN o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.
Zapisy o obowiązku organizowania przez pracodawców palarni w zakładach zatrudniających powyżej 20 pracowników. Obowiązek organizowania przez pracodawców pomieszczeń o powierzchni min. 8m ² dla kobiet w ciąży i karmiących.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy	Zmiana zapisu o konieczności organizowania pomieszczenia – na konieczność organizowania „miejsca”.
Przepisy nie uwzględniają możliwości uzależnienia normatywów dźwigania od indywidualnych predyspozycji pracownika – np. wieku. Przepisy te powodują wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 marca 2000 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych	Wprowadzenie analogicznych jak w Niemczech zapisów, gdzie normatyw dźwigania jest uzależniony m.in. od wieku pracownika.

<p>Zniesienie możliwości wykonania szkolenia podstawowego i stanowiskowego przez właścicieli małych firm. Zbyt krótki okres umożliwiający zatrudnianie na terytorium Polski obywateli państw trzecich - bez zezwolenia na pracę.</p>	<p>§2 pkt. 27 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 30 sierpnia 2006 r. w sprawie wykonywania pracy przez cudzoziemców bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę</p>	<p>Wydłużenie do co najmniej 9 miesięcy możliwości podejmowania pracy w Polsce bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę.</p>
<p>Wysokie pozapłacowe koszty pracy. Obecnie wypłacając 100 zł pracownikowi „na rękę” pracodawca musi dodatkowo odprowadzić ok. 70 zł w postaci składek i podatków</p>	<p>Art. 22 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.</p>	<p>Ograniczenie możliwości korzystania z wcześniejszych emerytur oraz ściśle uzależnienie wysokości emerytury od wysokości wkładu do systemu i przewidywanego czasu pobierania emerytury dla wszystkich grup zawodowych bez wyjątku. Znaczące podwyższenie kosztów uzyskania przychodów z pracy najemnej. Umożliwienie odpisywania od podatku całej składki na ubezpieczenie zdrowotne. Finansowanie Funduszu Pracy z budżetu państwa zamiast ze składek pracodawców. Włączenie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do Funduszu Pracy. Obniżenie składki rentowej.</p>
<p>Konieczność ustalania co kwartał podstawy wymiaru składki zdrowotnej dla osób prowadzących działalność gospodarczą i osób z nimi współpracujących.</p>	<p>Art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych</p>	<p>Wprowadzić ustalanie podstawy wymiaru składki zdrowotnej raz na rok.</p>

3. BARIERY W WYKORZYSTYWANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

Rok 2008 był pierwszym, w którym mogliśmy obserwować i oceniać funkcjonowanie systemu wdrażania funduszy europejskich na lata 2007-2013. Pomimo uruchomienia pierwszych naborów i konkursów 1,5 roku od formalnego rozpoczęcia obecnej perspektywy finansowej, system wciąż jest daleki od doskonałości – dodatkowy czas nie przełożył się na lepsze prawo, procedury czy powszechne stosowanie najlepszych praktyk. W zbyt małym stopniu wykorzystujemy doświadczenia programów operacyjnych realizowanych w okresie 2004-2006. Nowe instytucje zarządzające, pośredniczące i organizujące konkursy powielają rozwiązania, które już wówczas były powszechnie krytykowane, i z których, w wielu wypadkach udało nam się zrezygnować. Nasz ranking list kryteriów formalnych zatwierdzonych przez Regionalne Komitety Monitorujące z września 2008 r. pokazał jak wiele absurdów biurokratycznych pojawiło się w nowych zasadach. Przedsiębiorcy w zależności od tego w jakim programie ubiegają się o wsparcie, mogą oczekiwać diametralnie różnego podejścia, jakości współpracy i sprawności obsługujących ich urzędników. Instytucje wdrażające programy okresu 2004-2006 są zdecydowanie bardziej elastyczne, otwarte na proste rozwiązania i partnerską współpracę z beneficjentem. Obok dobrych praktyk, które także wskazujemy, występuje jednak zdecydowanie zbyt wiele takich, które oceniamy negatywnie. Najczęściej wiążą się one z brakiem przygotowania instytucjonalnego, niską sprawnością administracji, słabością kadr, upolitycznieniem urzędów. Pojawiają się także pierwsze efekty długoletnich zaniechań. W 2008 r. dostosowano nasze prawo środowiskowe do dyrektyw unijnych. To jednak nie likwiduje problemu słabej jakości dokumentacji środowiskowej, utrwalonej decyzjami administracyjnymi wydawanymi przez nieprzygotowanych merytorycznie urzędników, które mogą być przesłanką do wycofania unijnego dofinansowania. Dlatego hasła lepszego przygotowania instytucji administrujących wsparciem – merytorycznego, komunikacyjnego, infrastrukturalnego oraz uproszczeń dla wielu programów i działań pozostają jak najbardziej aktualne.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
FINANSOWANIE PROJEKTÓW		
Ograniczony lub brak dostępu do alternatywnych narzędzi finansowania zewnętrznego (uzupełniającego finansowanie bankowe) dla projektów rozwojowych MSP.	PO IG – przedłużająca się procedura uruchomienia projektu indywidualnego Krajowego Funduszu Kapitałowego oraz, w efekcie, brak w Programie wsparcia kapitałowego MSP w początkowych etapach wzrostu RPO – opóźnienie lub brak rozstrzygnięć w zakresie zasad funkcjonowania/uruchomienia instrumentów inżynierii finansowej, dla których wsparcie przewidziano na poziomie regionalnym (fundusze pożyczkowe, poręczeniowe, inicjatywa JEREMIE)	Pilne zakończenie prac nad przepisami warunkującymi uruchomienie instrumentów inżynierii finansowej. Poprawa przygotowania kadr administracji do wdrażania tego typu wsparcia (specjalistyczne szkolenia w zakresie funkcjonowania instrumentów inżynierii finansowej).
Ograniczenia możliwości korzystania ze środków UE spowodowane utrudnieniami w dostępie do tzw. „twardych” zabezpieczeń, wymaganych dla projektów, w których wartość dofinansowania przekracza 1 mln PLN.	Zbyt niski próg finansowy, dla którego określono wymóg należytego zabezpieczenie realizacji projektu w postaci gwarancji bankowej, poręczenia itp. oraz trudności w pozyskaniu takiego zabezpieczenia przez MŚP oraz organizacje pozarządowe.	Projekt Rozporządzenia MRR w sprawie wydatków związanych z realizacją programów operacyjnych, ze stycznia 2009 r. istotnie zmniejsza problem niskiego progu dofinansowania, dla którego wymagane jest tzw. „twarde” zabezpieczenie. Obok zmiany w przepisach niezbędne jest zapewnienie funkcjonowania sprawnego mechanizmu poręczeniowego, o zagwarantowanych i wyodrębnionych źródłach finansowania, na warunkach dostępu możliwych do spełnienia przez MSP i organizacje pozarządowe.

	<p>Niechęć części instytucji organizujących konkurs do innych form zabezpieczenia niż poręczenie czy gwarancja bankowa, które pozwalają na maksymalne ograniczenie ryzyka, jednak równocześnie generują wysokie koszty i są niedostępne dla części beneficjentów.</p> <p>Niekwalifikowanie wydatków poniesionych na sfinansowanie instrumentów zabezpieczających realizację projektu, wymaganych w umowie o dofinansowanie.</p>	<p>Akceptowanie przez instytucje organizujące konkursy zabezpieczeń zgodnych z Rozporządzeniem w sprawie wydatków związanych z realizacją programów operacyjnych, które są wskazywane jako możliwe do pozyskania przez beneficjenta. Odmowa zastosowania danego instrumentu powinna być każdorazowa uzasadniona (w odniesieniu do indywidualnego przypadku, w oparciu o analizę ryzyka przeprowadzoną dla projektu).</p> <p>Kwalifikowanie wydatków poniesionych na sfinansowanie instrumentów zabezpieczających realizację projektu, wymaganych w umowie o dofinansowanie.</p>
<p>Pogorszenie płynności finansowej beneficjentów realizujących projekty współfinansowane ze środków UE wynikające z zasad obowiązujących w systemie wdrażania oraz praktyk instytucji wdrażających.</p>	<p>Ograniczona elastyczność montażu finansowego projektów przedsiębiorstw - brak dostępu do zaliczek.</p> <p>Przyjmowanie, przez część instytucji organizujących konkursy, jako przedmiotu zabezpieczenia gwarancją bankową, poręczeniem, itp. 100% wartości dofinansowania.</p> <p>Ustanawiane zabezpieczenia na okres trwałości projektu.</p> <p>Długi okres weryfikacji wniosków o płatność (przy czym terminy są naliczane od początku, w przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek, także drobnej, nieprawidłowości) oraz dokonywania płatności na podstawie poprawnego wniosku.</p>	<p>Projekt Rozporządzenia MRR w sprawie wydatków związanych z realizacją programów operacyjnych przewiduje możliwość udzielania zaliczek przedsiębiorcom realizującym projekty współfinansowane ze środków unijnych. Priorytetem na I kwartał 2009 powinno być uruchomienie zaliczek.</p> <p>Przyjęcie ogólnej zasady iż, zgodnie z art. 78 Rozporządzenia 1083/2006 zabezpieczeniom, takim jak pieniądź, poręcznie, gwarancja bankowa itp., podlega zaliczka, nie zaś całkowita wartość dofinansowania.</p> <p>Przyjęcie ogólnej zasady, iż zabezpieczenie, takie jak pieniądź, poręczenia, gwarancje bankowe itp., powinny być ustanawiane na okres nie dłuższy niż końcowe rozliczenie ostatniej transzy dofinansowania.</p> <p>Przyjęcie zasady, iż ocena wniosku o płatność trwa maksymalnie 14 dni kalendarzowych oraz dodatkowe 7 dni w przypadku nanoszenia poprawek, a płatność dokonywana jest w ciągu kolejnych 5 dni kalendarzowych.</p>
<p>Ograniczenie możliwości korzystania ze środków UE spowodowane utrudnieniami w dostępie do kredytów bankowych.</p>	<p>Spowolnienie gospodarcze powodujące zmianę warunków realizacji przedsięwzięć rozwojowych oraz wzrost ryzyka, a w efekcie trudniejszy dostęp do kredytu lub możliwość zmian decyzji kredytowych, np. cofnięcie promesy bankowej.</p>	<p>Zapewnienie funkcjonowania sprawnego mechanizmu poręczeniowego, umożliwiającego podział ryzyka związanego z realizacją przedsięwzięć rozwojowych w warunkach pogarszającej się koniunktury gospodarczej pomiędzy przedsiębiorcą oraz zaangażowane</p>

<p>Wzrost zaplanowanych na etapie konkursu kosztów realizacji projektów utrudniający/uniemożliwiający osiągnięcie wskaźników produktu/rezultatu.</p>	<p>Znaczący spadek kursu złotego – rosnące ryzyko kursowe.</p>	<p>instytucje finansowe (banki, fundusze poręczeniowe). Opracowanie mechanizmu zmniejszania ryzyka kursowego beneficjentów planujących np. zakup technologii/ usług z zagranicy, finansowanego ze zwiększonych (w efekcie zmian kursowych) alokacji środków unijnych, np. zagwarantowanie możliwości dostosowania wartości wydatków kwalifikowalnych i wartości projektu do aktualnych kosztów.</p>
--	--	---

SPRAWNOŚĆ INSTYTUCJONALNA

<p>Wymóg przedkładania i archiwizowania papierowej dokumentacji związanej z ubieganiem się o dotację (oryginały i kopie) oraz realizacją projektów.</p>	<p>Brak sprawnych narzędzi informatycznych umożliwiających elektroniczną obsługę procesu aplikacyjnego. Brak przygotowania kadr instytucji publicznych do komunikacji on-line. Nawyki biurokratyczne, np. wymóg wielokrotnego kopiowania dokumentacji.</p>	<p>W okresie programowania 2007-2013 konieczna jest digitalizacja procesu aplikacyjnego i zarządzania projektem (wnioski konkursowe, ocena projektów, sprawozdawczość i archiwa w wersji elektronicznej).</p>
<p>Zbyt duża rotacja kadr, która powoduje systematyczną utratę doświadczenia nabywanego przez pracowników instytucji obsługujących fundusze strukturalne i niską sprawność instytucjonalną związaną z koniecznością ciągłego wdrażania nowych pracowników.</p>	<p>Zbyt niskie płace w administracji w porównaniu do zakresu obowiązków i wymagań merytorycznych. Brak atrakcyjnych systemów motywacyjnych. Brak przejrzystych ścieżek kariery i awansu, m.in. w wyniku upolitycznienia stanowisk średniego i wyższego szczebla. Brak kompetencji menadżerskich osób zarządzających kapitałem ludzkim w administracji.</p>	<p>Wprowadzenie zasad zarządzania w sektorze publicznym oraz spójnego programu budowy kompetencji kadr (reforma administracji publicznej). Przygotowanie kompleksowych rozwiązań zarówno na szczeblu centralnym, jak i regionów dotyczących systemów rekrutacyjnych, promocyjnych i motywacyjnych, także w odniesieniu do profilu pożądanych kompetencji oraz narzędzi ich nabywania. Stworzenie Bazy wiedzy dla administracji centralnej i regionalnej zaangażowanej we wdrażanie programów operacyjnych (dobra praktyka – PO KL), zawierającej interpretacje typowych kwestii zgłaszanych przez wnioskodawców, odpowiedzi na najczęściej zadawane pytanie, obsługiwanej przez zespół ekspertów, których zadaniem byłoby m.in.: wyjaśnianie wątpliwych kwestii, zabieganie o interpretacje właściwych organów. Opracowanie publicznego rankingu jakości pracy instytucji zarządzających, pośredniczących i wdrażających, według oceny określonych kryteriów, przede wszystkim terminów realizowanych operacji.</p>
<p>Restrykcyjne wymagania wobec wnioskodawców i</p>	<p>W związku likwidacją rozporządzeń określających np.</p>	<p>Wprowadzenie uniwersalnego standardu obsługi</p>

<p>beneficjentów wynikające ze stosowania przez Instytucje Zarządzające różnych standardów, np.: inny zakres informacji wymagany jest od wnioskodawców ubiegających się o wsparcie w różnych programach, przy czym generalnie poziom wiedzy beneficjenta wsparcia w ramach RPO musi być znacznie większy niż w PO IG*.</p> <p>różne wymogi stawiane odnośnie konieczności przedstawiania załączników na etapie wnioskowania oraz ich liczby</p> <p>*według wybranych projektów wniosków o dofinansowanie w ramach PO IG, RPO</p>	<p>wzory dokumentów Instytucje Zarządzające wyznaczają samodzielnie zasady obowiązujące ubiegających się o wsparcie unijne, dotyczące np. kształtu wniosku o dofinansowanie, przy czym programy regionalne charakteryzują się zdecydowanie zbyt dużą koncentracją na kwestiach formalnych/biurokratycznych.</p> <p>W efekcie, w wielu wypadkach wypełnienie wniosków o dofinansowanie wymaga teoretycznej lub specjalistycznej wiedzy, która jest całkowicie zbędna z punktu widzenia projektodawcy, np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyporządkowywanie konkretnych wydatków do tytułów rozporządzeń regulujących dany rodzaj pomocy, • konieczność wskazywania źródeł finansowania wkładu publicznego, • konieczność wskazywania stron dokumentów strategicznych (regionalnych, lokalnych), z którymi zgodny jest projekt. <p>Dodatkowo we wnioskach nakładane są wymogi wykraczające poza zobowiązanie wynikające z przepisów prawa i dobre praktyki wypracowane w ostatnich 2-3 latach, np. konieczność podpisywania oświadczenia o stosowaniu Prawa Zamówień Publicznych.</p>	<p>wnioskodawcy i beneficjenta wraz z katalogiem maksymalnych wymogów, które muszą zostać spełnione w procesie aplikacyjnym i w trakcie realizacji projektów, np.:</p> <p>zasada elektronicznej wymiany dokumentów (aplikacja, sprawozdania, wniosków płatniczy) i komunikacji z beneficjentem za pomocą systemu informatycznego/ poczty elektronicznej,</p> <p>proste wnioski aplikacyjne (informacje niezbędne do oceny wniosków, którymi dysponuje wyłącznie wnioskodawca)- (dobra praktyka – dz. 4.4 POIG, zła praktyka dz. 1.5 RPO Mazowsze).</p> <p>przedkładanie załączników formalnych (jeśli wymagane) na etapie podpisywania umowy.</p>
<p>Nadmiernie skomplikowane kryteria formalne stosowane w Regionalnych Programach Operacyjnych.</p>	<p>Jak wynika z danych MRR średni czas trwania oceny formalnej w RPO to 69 dni (w PO IG, dz. 4.4 – 14 dni). Analiza PKPP Lewiatan z września 2008 wykazała, że przeciętnie listy kryteriów formalnych zatwierdzone przez Komitety Monitorujące liczą średnio 30 pozycji, wiele z nich jest niejasnych, wiele oznacza de facto weryfikację merytoryczną, większość jest zaś zbędna do stwierdzenia czy projekt powinien podlegać dalszej ocenie. Szczególnie niepokojący jest powrót, po uproszczeniach w 2006 i 2007 r. w SPO WKP, do kryteriów absurdalnych odwołujących się do kolorów przekładek, długopisów, wszechobecnych parafek.</p> <p>Dodatkowo kryteria podlegają licznym uszczegółowieniom na listach sprawdzających, co powoduje, że jeden projekt może być oceniony formalnie pod kilkudziesięcioma różnymi względami.</p>	<p>Uproszczenie i wystandaryzowanie kryteriów formalnych we wszystkich konkursach organizowanych w ramach NSRO 2007-2013. PKPP Lewiatan zaproponował standard oceny formalnej, który może być punktem wyjścia do zbudowania zasad ogólnie obowiązujących. Swoje propozycje w tym zakresie zgłosiła również Grupa ds. przedsiębiorców działająca w ramach Zespołu ds. uproszczeń przy Ministerstwie Rozwoju Regionalnego.</p>

<p>Stawianie projektodawcom/ beneficjentom nieuzasadnionych wymogów wykraczających poza przepisy umowy/ wytyczne.</p> <p>Sformalizowana komunikacja z osobami obsługującymi wnioskodawców/ beneficjentów, zwłaszcza niechęć do udzielania odpowiedzi na pytania w korespondencji mailowej.</p> <p>Niemożność lub znaczące opóźnienia w uzyskiwaniu odpowiedzi na szczegółowe pytania związane z realizowanymi projektami, skutkujące m.in.: błędami we wnioskach o płatność.</p>	<p>Brak merytorycznego przygotowania osób obsługujących wnioskodawców i beneficjentów.</p> <p>Ograniczona samodzielność urzędników niższego szczebla, powodująca niechęć do brania odpowiedzialności i podejmowania decyzji oraz pryncypialne trzymanie się procedur (np. przestrzeganie maksymalnego terminu weryfikacji wniosku o płatność, niezależnie od czasu faktycznej weryfikacji).</p> <p>Bezrefleksyjne stosowanie restrykcyjnych rozwiązań i procedur, np. dotyczących zmian w projektach, zasad przygotowywania wniosku o płatność, obowiązujących w okresie 2004-2006, pomimo zmiany zasad w tym zakresie w okresie nowym okresie programowania.</p>	<p>Weryfikacja (przed faktycznym rozpoczęciem współpracy z beneficjentem) i bieżąca aktualizacja kompetencji osób współpracujących z projektodawcami / beneficjentami.</p> <p>Bieżąca komunikacja opiekunów projektów z projektodawcami i beneficjentami – udzielanie szczegółowych odpowiedzi na zadawane pytania, informowanie o aktualnym stanie projektu/ wniosku płatniczego.</p>
<p>Biurokratyczny charakter kontroli kładący nacisk na spełnienie proceduralnych wymogów, bez odniesienia do realizowanych działań czy osiągniętych rezultatów.</p> <p>Duża liczba kontroli przeprowadzanych w jednym projekcie (przez różne instytucje kontrolne) oraz różne formułowanie wymagań, w zależności od instytucji prowadzącej kontrolę.</p>	<p>Kontrolerzy nie mają doświadczenia w realizacji i specyfice projektów współfinansowanych przez EFS.</p>	<p>Przyjęcie zasady, że projekt nie powinien być kontrolowany więcej niż jeden raz przez krajowe instytucje kontrolne (poza kontrolami doraźnymi)</p> <p>Powołanie zespołu złożonego z przedstawicieli instytucji kontrolnych (w tym UKS), który ustanowiłby wspólne standardy pracy i zasady kontroli.</p> <p>Wzmocnienie merytoryczne służb kontrolnych (np. poprzez specjalistyczne szkolenia).</p> <p>Wzmocnienie funkcji korekcyjnej kontroli (wsparcie w likwidowaniu nieprawidłowości).</p>

OTOCZENIE PRAWNE

<p>Trudności z prawidłowym przygotowaniem oceny oddziaływania na środowisko, podczas gdy błędnie sporządzona OOŚ jest przesłanką do uznania wydatków poniesionych w projekcie za niekwalifikowane.</p>	<p>Szczegółowy opis barier w tym zakresie znajduje się w części dotyczącej ochrony środowiska.</p> <p>Przepisy związane z prowadzeniem oceny oddziaływania na środowisko zostały dostosowane do prawa UE pod koniec 2008 r. Powołano również Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska, jednak informacje o zakresie usług świadczonych przez Dyрекcję czy procedurach postępowania są bardzo ograniczone.</p>	<p>Uruchomienie nieodpłatnych szkoleń oraz doradztwa w zakresie prawidłowego przygotowania oceny oddziaływania na środowisko.</p> <p>Udostępnienie, np. na stronie GDOŚ i Urzędów Marszałkowskich informacji o zmianach w prawie i prawidłowym przebiegu postępowania OOŚ, wraz z informacją o instytucjach/ urzędach kontaktowych/ odpowiedzialnych za poszczególne jej etapy.</p>
--	--	---

SYSTEM INFORMACYJNY

<p>Trudności w prawidłowej ocenie dynamiki wykorzystania środków na lata 2007-2013 i identyfikacji obszarów problemowych.</p>	<p>Nieprzejrzysta polityka MRR w zakresie informowania o realizowanym oraz planowanym poziomie wydatkowania, w szczególności brak informacji nt. poszczególnych programów w podziale na działania oraz efektywności instytucji zaangażowanych w proces absorpcji.</p>	<p>Powrót do dobrej praktyki z lat 2006-2007, kiedy MRR publikowało szczegółowe informacje dotyczące miesięcznego wykorzystania środków unijnych przez poszczególne instytucje, w podziale na wdrażane przez nie działania, w odniesieniu do wartości planowanych (% realizacji prognozy).</p>
<p>Ograniczona możliwość racjonalnego planowania harmonogramu projektów - brak lub nieprzestrzeganie harmonogramu konkursów (terminów ogłoszenia naboru wniosków), co uniemożliwia projektodawcom zaplanowanie swoich projektów z właściwym wyprzedzeniem czasowym oraz ich przygotowanie i złożenie w najdogodniejszym momencie.</p>	<p>Niechęć instytucji do wyznaczania wiążących terminów nie ma podstaw formalnych. Wynika raczej z braku umiejętności precyzyjnego planowania działań i związanej z tym potrzeby pozostawiania sobie jak największego pola manewru, przy czym nawet bardzo ogólne wskazania (np. II kwartał) ulegają przesunięciom.</p>	<p>Ogłaszanie planu konkursów w pierwszym miesiącu każdego kolejnego roku. Informacja o planowanej dacie ogłoszenia konkursu musi być podawana z dokładnością przynajmniej co do miesiąca i stanowić formalne zobowiązanie instytucji.</p>
<p>Ograniczona możliwość racjonalnego planowania harmonogramu projektów - brak informacji nt. czasu trwania poszczególnych etapów konkursów (oceny wniosków, podpisywania umów) lub przekraczanie zapowiedzianych terminów - wynikająca z dowolności ustalania zasad i terminów przebiegu procesu aplikacyjnego na poziomie instytucji wdrażających poszczególne schematy wsparcia.</p>	<p>MRR uchyliło Wytyczne w zakresie wyboru projektów w trybie konkursowym, co skutkuje całkowitą dowolnością, jeśli chodzi o terminy poszczególnych etapów naboru i przedłużającym się oczekiwaniem projektodawców na wyniki konkursów. Pomimo zaleceń Instytucji Zarządzających (np. PO KL), część instytucji organizujących konkursy przedłuża terminy oceny i podpisywania umów, bez jednoczesnego informowania beneficjentów o planowanym zakończeniu procedur.</p> <p>Brak sankcji w przypadku przekraczania przez instytucje terminów ustalonych w systemie realizacji danego programu</p>	<p>Określenie standardu przebiegu procesu aplikacyjnego - narzędzia weryfikacji skuteczności pracy administracji, zwłaszcza w odniesieniu do terminów na przeprowadzenie i zakończenie poszczególnych etapów oceny projektów i ich realizacji, przy czym:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ocena formalna powinna trwać maksymalnie 14 dni kalendarzowych. Docelowo powinna być dokonywana w momencie złożenia wniosku. • ocena merytoryczna powinna trwać maksymalnie 60 dni kalendarzowych. Oceny powinny dokonywać 2 ekspertów: zewnętrzny oraz reprezentujący daną instytucję • ocena powinna być możliwa do przeprowadzenia on-line, bez potrzeby zwoływania komisji oceny projektów • podpisanie umowy powinno nastąpić do 14 dni kalendarzowych od momentu ogłoszenia wyników konkursu. W przypadku negocjacji termin ten mógłby ulegać wydłużeniu do 30 dni • wyniki oceny powinny być każdorazowo publikowane na stronach internetowych odpowiednich instytucji.

		Prowadzenie na poziomie MRR bieżącej analizy oraz publikowanie na stronach internetowych informacji nt. czasu trwania poszczególnych etapów wyboru projektów, we wszystkich instytucjach zaangażowanych w proces absorpcji, w szczególności: naboru, oceny formalnej, oceny merytorycznej, zatwierdzania list, ogłaszania wyników, podpisywania umów, oceny wniosku o płatność, wypłaty zaliczki, pierwszej transzy itd.
Rozproszona informacja o dostępnych instrumentach wsparcia dla przedsiębiorców (POIG, PO KL, RPO).	Tworzenie odrębnych struktur informacyjnych przez każdą z instytucji organizujących konkursy – brak wspólnych punktów informacyjnych obsługujących daną grupę beneficjentów, co poza trudnością z dostępem do profesjonalnej i rzetelnej informacji, znacząco zwiększa koszty informowania o funduszach europejskich.	Uruchomienie sieci punktów obsługujących przedsiębiorców - udzielających usług informacyjnych nt. oferty RPO, PO IG, PO KL oraz zagwarantowanie pełnego wsparcia (przede wszystkim aktualizacji danych/ dokumentów/ wytycznych) ze strony instytucji organizujących konkursy. (Pierwszym krokiem w zakresie wspólnej infrastruktury informacyjnej jest strona internetowa funduszeuropejskie.gov.pl, na której można znaleźć informacje nt. wszystkich ogłaszanych konkursów. Kolejnym, funkcjonującym na analogicznych zasadach, powinna być wspólna infrastruktura informacyjna w regionach).
Zła jakość informacji udzielanej przedsiębiorcom w części instytucji wdrażających Regionalne Programy Operacyjne: <ul style="list-style-type: none"> • brak aktualizacji informacji • przekazywanie informacji niepełnych • przekazywanie informacji ograniczonych do wskazania dokumentów formalnych (np. Szczegółowy Opis Priorytetów) bez informacji praktycznych, np. w postaci FAQ • brak terminowej odpowiedzi na zadawane pytania • brak profesjonalnej oferty szkoleniowej dla beneficjentów RPO na poziomie instytucji wdrażających. 	Nieprzygotowanie pracowników instytucji organizujących konkursy do świadczenia usług informacyjnych	Podniesienie jakości działań informacyjnych na poziomie regionalnym poprzez: <ul style="list-style-type: none"> • specjalistyczne szkolenia pracowników instytucji organizujących konkursy • korzystanie z zewnętrznych podwykonawców w zakresie usług informacyjnych • opracowanie standardowych narzędzi informacyjnych takich jak: przewodniki po kryteriach wyboru projektów czy zasady wdrażania projektów (dobra praktyka PO IG, PO KL).
Chaos informacyjny – różne definiowanie tych samych pojęć na poziomie programów czy działań w ramach tego samego programu.	Brak spójnego systemu zarządzania informacją na poziomie Instytucji Zarządzającej oraz przepływu informacji pomiędzy uczestnikami instytucjonalnymi, co skutkuje własnymi, autorskimi interpretacjami	Opracowanie Przewodnika nt. pomocy publicznej w RPO (dobra praktyka PO IG), w tym zwłaszcza trwałości projektu: określania zasad utrzymania celów i rezultatów projektu w czasie, zakresu i zasad

poszczególnych kwestii.

dopuszczalnych modyfikacji.

PARTNERSTWO

Niska jakość partnerstwa na poziomie programowania i wdrażania.

Ograniczony wpływ interesariuszy na kształt programów i zasady ich wdrażania.

Ograniczanie liczby miejsc strony pozarządowej w Komitetach Monitorujących (np. KM PO liŚ, KM RPO). Brak równowagi pomiędzy przedstawicielami administracji i sektora pozarządowego w Komitetach Monitorujących.
Zrutynizowane konsultacje społeczne, traktowane jako konieczność, wynikająca z przepisów unijnych, a nie element, który może podnieść jakość zarządzania programami.

Zrównoważenie składu Komitetów Monitorujących, tak aby strona instytucjonalna, której praca podlega monitoringowi, nie miała automatycznej większości.
Włączenie beneficjentów/ przedstawicieli beneficjentów w proces zarządzania programami operacyjnymi (dobra praktyka: Zespół ds. uproszczeń MRR).
Szkolenia dla urzędników z zakresu dialogu społecznego i obywatelskiego, zasad dobrego rządzenia i kompetencji komunikacyjnych.

4. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

Priorytetem działań PKPP Lewiatan w ramach obszaru „Ogólne warunki prowadzenia działalności gospodarczej” było znoszenie jak największej ilości barier w zakładaniu i prowadzeniu działalności gospodarczej w naszym kraju. Dzięki naszym działaniom zrealizowane zostały m.in. następujące postulaty przedsiębiorców:

- uchwalono nowelizację ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która wprowadziła instytucję zawieszania działalności gospodarczej oraz rozszerzyła zakres wiążących interpretacji przepisów prawa m.in. na przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym i zdrowotnym
- uchwalono nowelizację ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która od 1 kwietnia 2009 r. umożliwi przedsiębiorcom rejestrującym swoją działalność gospodarczą korzystanie z tzw. jednego okienka, natomiast od lipca 2011 r. nowelizacja ta umożliwi rejestrację działalności gospodarczej on-line oraz uruchomi system Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej /CEIDG/. Nowelizacja ta zracjonalizowała również przepisy o kontrolach w przedsiębiorstwach, m.in. wprowadziła dla przedsiębiorców instrument sprzeciwu wobec działań instytucji kontrolujących niezgodnych z prawem, który to do czasu rozstrzygnięcia sprawy, wstrzymują działania podmiotu kontrolującego
- uchwalono nowelizację Kodeksu spółek handlowych, w którym obniżono minimalny kapitał zakładowy dla spółek kapitałowych
- uchwalono nową ustawę o partnerstwie publiczno-prywatnym, która znacznie uprościła procedury i odbiurokratyzowała cały proces PPP; w roku 2008 PKPP Lewiatan powołała do życia Centrum PPP, które ma zajmować się promocją wiedzy na temat PPP.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Przedsiębiorca może złożyć wniosek o wydanie wiążącej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa z których wynika obowiązek składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne. Składki nie obejmują natomiast interpretacji sposobu wyliczenia świadczeń np. zasiłki, które pracodawca ma obowiązek ustalić i wypłacić pracownikom.	Art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (sdg)	Rozszerzyć zapis art. 10 ustawy sdg.
W przypadku wydawania wiążących interpretacji przepisów prawa, innych niż przepisy podatkowe, nie ma wymogu publikowania wydanych wiążących interpretacji na stronach organu który je wydaje.	Art. 10 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej	Dokonać stosownych zmian w przepisach szczególnych na wzór zapisów w ustawie Ordynacja Podatkowa.
Przepisy o wiążącej interpretacji przepisów prawa, innych niż przepisy podatkowe, nie wskazują jaki organ w ramach ZUS i NFZ ma wydawać wiążące interpretacje w zakresie przepisów o ubezpieczeniach społecznych i zdrowotnych. W efekcie, urzędy odsyłają nie rozpatrzone wnioski jako niewłaściwi w sprawie.	Art. 10 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej	Wskazać właściwe organy wydające wiążące interpretacje w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.
Zbyt wysokie koszty wpisu do KRS i ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym	Art. 52 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.04.1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczanie w	Propozycją jest obniżenie kosztów wstępnej rejestracji w KRS przedsiębiorców działających w formie spółek do 500 zł., zmian w KRS do kwoty 250 zł. Obniżenie opłat z tytułu ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

	nim ogłoszenia lub obwieszczenia	
Trudności przedsiębiorców w pozyskiwaniu informacji o zagranicznych rynkach oraz w znajdowaniu wiarygodnych partnerów biznesowych za granicą.	Brak rozwiązań prawnych w tej kwestii	Powołanie Polskiej Agencji Handlu i Inwestycji - instytucji, do zadań której należałyby: promocja polskiej gospodarki, wspieranie rozwoju eksportu, wspieranie napływu inwestycji oraz polskich inwestycji za granicą, a także gromadzenie informacji o krajowych dostawcach i kooperantach na potrzeby projektów inwestycyjnych.
Zbyt wiele rodzajów działalności wymaga wciąż uzyskiwania od przedsiębiorców zezwoleń, pozwoleń i licencji.	Art. 46-76 Ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej Przepisy szczególne wprowadzające reglamentację działalności gospodarczej	W zakresie utrzymania reglamentacji wprowadzenie zasady UE+0 tj. utrzymanie tylko tej reglamentacji, która jest wymagana przepisami wspólnotowymi.
Niedostateczne zachęty dla przedsiębiorców do inwestowania w działalność badawczo-rozwojową. Art. 12-15 ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej umożliwiają uzyskanie statusu centrum badawczo-rozwojowego. Jednakże jednostki prowadzące prace badawczo-rozwojowe w ramach struktury koncernu nie mogą spełnić warunków stawianych w ustawie (co najmniej 50% przychodów ze sprzedaży wytworzonych przez siebie badań lub wyników prac rozwojowych).	Art. 12-15 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej	Umożliwienie nadawania statusu centrum badawczo-rozwojowego w ramach struktury koncernu.
Przewlekłość postępowania sądowego w sprawach gospodarczych.	Ustawa z dnia 27 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego	W kwestii usprawnienia sądownictwa gospodarczego uważamy, że: 1) należy zwiększyć środki w budżecie państwa przeznaczone na wymiar sprawiedliwości, w szczególności na wynagrodzenia sędziów orzekających w wydziałach gospodarczych; 2) należy zwiększyć ilość orzekających sędziów oraz liczby etatów dla asystentów sędziego, referendarzy sądowych, obsługi administracyjnej. W ten sposób można byłoby odciążyć sędziów od typowej pracy administracyjnej, która w tej chwili obciąża ich w zbyt dużej mierze. 3) należy wprowadzić pełną informatyzację wydziałów gospodarczych i postępowań w sprawach gospodarczych, tak aby móc składać dokumenty przez Internet i komunikować się z sądem przez Internet, co na pewno pozytywnie wpłynęłoby na efektywność

<p>Ograniczanie liczby godzin zajęć dydaktycznych, które mogą być prowadzone z wykorzystaniem technik kształcenia na odległość</p>	<p>§ 5 rozporządzenia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia dydaktyczne na studiach mogły być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość</p>	<p>pracy tychże zespołów i przyspieszenie postępowania; Eliminacja barier ograniczających możliwość stosowania technik kształcenia na odległość.</p>
<p>Przepis w obecnym brzmieniu wiąże automatyczny skutek w postaci obligatoryjnego wykluczenia z zamówień publicznych podmiotu niezależnie od wartości szkody. Prowadzi to do sytuacji, w której zdarzenie o niewielkiej istotności powoduje zupełnie nieproporcjonalne skutki. Narusza również równowagę stron stosunku prawnego różnicując skutek przegranej sprawy sądowej dla zamawiającego (skutek dotyczy konkretnej sprawy sądowej) i wykonawcy (przegranie jednej, nawet nieznaczającej wartościowo sprawy powoduje skutek w postaci automatycznego wykluczenia na okres 3 lat), co prowadzi do faktycznego ograniczenia możliwości poddania przez wykonawcę sporu cywilnoprawnego pod rozstrzygnięcie organu władzy sądowniczej konstytucyjnie powołanego do takich właśnie rozstrzygnięć. Powoduje zwiększenie ryzyka prowadzonej działalności gospodarczej oraz konieczność uwzględniania w kalkulacji ceny oferty ryzyka rezygnacji z dochodzenia praw na drodze sądowej w sytuacjach spornych. Wykluczenie podmiotów na tak szeroko zakreślonej podstawie zmniejsza też konkurencyjność w systemie zamówień publicznych - przykładowa szkoda w wysokości 1 tys. złotych jest, zgodnie z przepisem ustawy, podstawą do wykluczenia podmiotu zdolnego realizować zamówienie o wartości np. 1 mld zł. Założeniem ustawy jest zapewnienie jak największej liczby ofert w postępowaniach, co pozwala zamawiającemu na uzyskanie najlepszych warunków realizacji zamówienia. Wykluczenie konkurentów z nieistotnych powodów prowadzi do zmniejszenia presji konkurencyjnej na pozostałych uczestników co może mieć szczególnie niekorzystne efekty zwłaszcza na rynkach, gdzie występuje tylko kilka podmiotów zdolnych technicznie do realizacji zamówienia.</p>	<p>Art. 24. 1. Ustawy Prawo zamówień publicznych</p> <p>Z postępowania o udzielenie zamówienia wyklucza się wykonawców, którzy wyrządzili szkodę, nie wykonując zamówienia lub wykonując je nienależycie, jeżeli szkoda ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu wydanym w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania;</p>	<p>Dostosować zapis w polskiej ustawie do przepisów wspólnotowych.</p>
<p>Ta regulacja ta od samego początku budzi poważne zastrzeżenia, zwłaszcza że zdaniem wielu podważa</p>	<p>Art. 26 ust. 3. Ustawy Prawo zamówień publicznych</p>	<p>Zdaniem wielu w interesie wszystkich uczestników postępowania z Zamawiającym włącznie</p>

<p>zasadę spójności systemu prawa. Jeżeli Wykonawca nie będzie posiadał dokumentu wystawianego przez odpowiedni organ w dacie składania ofert, to w wielu sytuacjach tylko teoretycznie będzie mógł skorzystać z instytucji uzupełniania. Nie jest bowiem możliwe lub w najlepszym przypadku bardzo utrudnione jest uzyskanie dokumentu, który, choć wystawiony po dniu, w którym upłynął termin składania ofert lub wniosków, potwierdza stan na dzień wcześniejszy.</p> <p>Dla przykładu zgodnie z art. 306a ordynacji podatkowej organ wydaje zaświadczenie o niezaleganiu z podatkami, które potwierdza stan faktyczny lub prawny istniejący w dniu jego wydania. Nie wyda więc zaświadczenia odzwierciedlającego stan na datę wcześniejszą. Z uwagi na to, że z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe; wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych (art. 106 kodeksu karnego). W związku z tym Wykonawca nie będzie mógł uzupełnić informacji z Krajowego Rejestru Karnego potwierdzającej spełnianie warunków udziału w postępowaniu nie później niż w dniu, w którym upłynął termin składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu albo termin składania ofert. A w przypadku odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego jest jeszcze inny problem. Rozporządzenie w sprawie dokumentów wydane na podstawie art. 25 ust. 3 PZP posługuje się pojęciem odpisu aktualnego, natomiast według rozporządzenia ministra sprawiedliwości regulującego m.in. zasady udzielania informacji z KRS, odpis z rejestru może być pełny lub aktualny. Pełny zawiera treść wszystkich wpisów dokonanych w rejestrze, a aktualny tylko treść wpisów w rejestrze na dzień wydania. Czy Zamawiającemu wolno wzywać do uzupełnienia odpisu pełnego, bo tylko z takiego wynikać będzie stan na dzień wcześniejszy niż dzień wystawienia? Problem ten dotyczy również pełnomocnictw.</p>		<p>korzystniejsza byłaby możliwość uzupełniania wadliwie złożonych pełnomocnictw lub dokumentów potwierdzających spełnienie warunków udziału w postępowaniu nie później niż na dzień wyznaczony na uzupełnienie tych dokumentów przez Zamawiającego. Obecne brzmienie art. 26 ust. 3. nastęrcza Zamawiającemu więcej komplikacji niż korzyści.</p>
<p>Zamówienia publiczne mają na celu oszczędne i celowe wydatkowanie środków publicznych. Każde postępowanie generuje koszty dla Zamawiającego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. w przypadku robót budowlanych - opracowanie 	<p>67 ust. 1 pkt. 4. Ustawy Prawo zamówień publicznych</p>	<p>Trudno więc zgodzić się z istniejącym przepisem art. 67 ust. 1 pkt. 4, który wydłuża procedurę w sposób niemal nieuzasadniony. Jeżeli pierwsze postępowanie prowadzone jest w jednym z podstawowych trybów:</p>

<p>dokumentacji projektowej oraz specyfikacji technicznej wykonania i odbioru robót art. 31 ust. 1 ustawy,</p> <p>2. przy zaprojektowaniu i wybudowaniu niezbędny jest program funkcjonalno- użytkowy art. 31 ust. 2 ustawy,</p> <p>3. przy dostawach i usługach opisanie przedmiotu zamówienia następuje zgodnie z art. 30 ustawy.</p> <p>Biorąc pod uwagę dane UZP o niskiej średniej ofert w postępowaniach (średnia 2,29 ofert w roku 2007 przy 3,62 ofert w 2006 r.), zasadne jest pytanie o sens powyższego artykułu. Po pierwszym publicznym ogłoszeniu postępowania często na drugie wezwanie brak jest odzewu Wykonawców. Bo jaka jest szansa wyboru oferty, która poprzednio została odrzucona z powodów nie pozwalających naprawienia jej zgodnie z art. 26 ust. 3 i 4 ustawy. Każde ogłoszone dodatkowo postępowanie, to odsunięcie w czasie realizacji przedmiotu zamówienia, a to podwyższa koszt wykonania bo czas jest krótszy do wykonania, rosną koszty związane z inflacją. Często wręcz przedmiot zamówienia staje się niemożliwy do zrealizowania, bo czas realizacji jest podyktowany względami technicznymi i organizacyjnymi.</p>		<p>przetargu nieograniczonego lub ograniczonego zgodnie z art. 10 ust. 1, to jaki jest sens wyboru kolejnego trybu, a więc albo: negocjacji z ogłoszeniem, dialogu konkurencyjnego, negocjacji bez ogłoszenia, zapytania o cenę lub licytacji elektronicznej.</p> <p>Jeśli więc prawidłowo ogłosimy zamówienie publiczne na: dostawę, usługę lub robotę budowlaną w jednym z podstawowych trybów do którego wszyscy potencjalni Wykonawcy mają równy dostęp i nie wpłynie do postępowania Zamawiającego żaden wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub nie zostanie złożona żadna oferta lub wszystkie oferty zostaną odrzucone na podstawie art. 89 ust. 1 pkt. 2, to jaki sens ma kontynuowanie innych trybów konkurencyjnych. Powinna to być ostateczna przesłanka do udzielenia zamówienia w trybie z wolnej ręki zgodnie z art. 66 ustawy po negocjacjach z jednym Wykonawcą, a kontrowersyjny zapis powinien ulec zmianie. Przecież zgodnie z intencją Ustawodawcy nie jest to próba uniknięcia procedury otwartej, do której wszyscy którzy chcą mają dostęp.</p>
<p>O udzielenie zamówienia mogą ubiegać się wykonawcy, którzy posiadają niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz dysponują potencjałem technicznym i osobami zdolnymi do wykonania zamówienia lub przedstawią pisemne zobowiązanie innych podmiotów do udostępnienia potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia;</p>	<p>Art. 22. ust. 1. pkt. 2 Ustawy Prawo zamówień publicznych</p>	<p>Warunek powinien być sformułowany w następujący sposób: „posiadają niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz dysponują potencjałem technicznym i osobami zdolnymi do wykonania zamówienia lub będą dysponować potencjałem technicznym i osobami zdolnymi do wykonania zamówienia”. Natomiast jednym z dokumentów na potwierdzenie spełnienia tego warunku w zakresie przyszłego dysponowania potencjałem technicznym i osobowym - winno być pisemne oświadczenie podmiotów udostępniających swój potencjał techniczny i osobowy - danemu Wykonawcy ubiegającemu się o zamówienia.</p>
<p>Brak uregulowań mówiących o tym, iż w przypadku wniesienia protestu po terminie Zamawiający odrzucając protest zawiadamia tylko Wykonawcę wnoszącego protest, iż protest odrzucił jako wniesiony po terminie bez wszczynania procedury przewidzianej art. 181 i art. 183 ust. 4 PZP.</p>	<p>Ustawa Prawo zamówień publicznych</p>	<p>W ustawie PZP winny znaleźć się uregulowania mówiące o tym, iż w przypadku wniesienia protestu po terminie Zamawiający odrzucając protest zawiadamia tylko Wykonawcę wnoszącego protest, iż protest odrzucił jako wniesiony po terminie bez wszczynania procedury przewidzianej art. 181 i art. 183 ust. 4 PZP.</p>

<p>Obniżenie represyjności systemu prawnego wobec przedsiębiorców</p> <p>1.Jednym z rodzajów praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów jest stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone. Chociaż rejestr takich wzorów jest dostępny dla przedsiębiorców, niestety zawiera on wyłącznie „wyrwane” z kontekstu klauzule. Nie zawiera natomiast uzasadnienia sądu, dlaczego dana klauzula została uznana za niedozwoloną. W tych sprawach, w których przedsiębiorca nie odwołał się od wyroku sądu I instancji uznającego stosowaną przez niego klauzulę za niedozwoloną, takiego uzasadnienia w ogóle się nie sporządza, a ewentualne powody zakwestionowania klauzuli przez UOKiK są zawarte w decyzji UOKiK, która dla przedsiębiorców nie jest dostępna. W konsekwencji w wielu przypadkach przedsiębiorcy, mając wyłącznie dostęp do treści samej klauzuli, nie są w stanie zinterpretować, czy stosowane przez nich postanowienia umowne nie są niedozwolone z uwagi na ich podobieństwo do postanowień uznanych za takie przez sąd, co zwiększa ryzyko ukarania wysoką sankcją finansową (do 10% obrotu).</p> <p>2.Ograniczenie stosowania sankcji wobec przedsiębiorców dopuszczających się nieumyślnego naruszenia zbiorowego interesu konsumenta. Kryteria uznania danej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów są najczęściej otwarte, bardzo cenne, co biorąc jeszcze pod uwagę niską jakość przepisów prawa (często są bardzo niejasne), dużą ilość nowych przepisów, co wobec braku orzecznictwa i doktryny naraża przedsiębiorców na znaczne ryzyko.</p> <p>3.Procent przychodu za stosowanie klauzuli abuzywnej, kara nieprzystająca zważywszy problemy interpretacyjne (brak kontekstu stosowania, brak wykładni regulatora) z oceną abuzywności.</p>	<p>1.Art. 24 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów</p> <p>2. Art. 106 ust.1 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów</p> <p>3. Ustawa o nieuczciwych praktykach rynkowych</p>	<p>1. UOKiK powinien podawać uzasadnienie prawne, dlaczego zakwestionował klauzulę oraz przedsiębiorcy powinni mieć elektroniczny dostęp do uzasadnień wyroków sądowych uznających dane postanowienie umowne za niedozwolone</p> <p>2. W przypadku gdy przedsiębiorca dobrowolnie zaprzestał stosowania niedozwolonej klauzuli czy praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, nie będzie podlegał karze ograniczenie stosowania w/w sankcji w przypadku umyślnych naruszeń</p> <p>3. Obniżenie poziomu kar.</p>
<p>W przypadku wykorzystania przez konsumenta 14 dni (które ma na odesłanie zakupionego towaru, po uprzednim zawiadomieniu o odstąpieniu od umowy), sprzedawca trzymając się literalnie prawa powinien wysłać pieniądze 14 dnia nie widząc nawet co jest w wysłanej przez konsumenta przesyłce zwrotnej. Mając na</p>	<p>Art. 7 ust. 3 Dz.U. 2000.22.271, ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny</p>	<p>Doprecyzowanie przepisów w zakresie procedury zwrotu towarów z uwzględnieniem realiów (konieczność sprawdzenia, co zawiera przesyłka zwrotna od konsumenta, czy nie jest przekroczony "zwykły zarząd" oraz uwzględnienie w tym przepisów dotyczących faktur korygujących VAT.). Np. zwrot</p>

<p>uwadze ustawy podatkowe (VAT), bez podpisanej faktury korygującej nie ma podstawy do zwrotu pieniędzy. To oznacza, że albo łamie się jedno prawo (konsumenckie), albo drugie (podatkowe) do wyboru.</p>		<p>powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od zwrotu przez konsumenta towaru w stanie niezmiennym, Doprecyzowanie "zwykłego zarządu" - w tej chwili najwięcej nadużyć zdarza się w branży kosmetycznej, gdzie rozpakowanie produktu wyklucza możliwość jego dalszej odsprzedaży. Dodanie informacji, że zwykły zarząd nie powoduje braku możliwości powtórnej sprzedaży przedmiotu przez sprzedawcę. Jeśli przyczyną zwrotu byłaby reklamacja - procedura jest na to zupełnie inna, więc konsument jest wystarczająco chroniony.</p>
<p>Art. 9 ust. 3 wymaga aby w chwili rozpoczęcia wykonywania umowy potwierdzać klientowi na piśmie wszystkie warunki umowy (ich lista zawarta jest w ust. 1 tego artykułu) - przy komunikacji elektronicznej wystarczy potwierdzanie klientowi w mailu tych informacji, są one również w regulaminach sklepów.</p>	<p>Art. 9 ust. 3 Dz.U. 2000.22.271, Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny</p>	<p>Dodanie informacji, że wystarczy ich przesłanie mailem (zawarcie w regulaminie sklepu).</p>
<p>Przepis ten jest niezyciowy przy umowach zawieranych na odległość, dlatego też jest on omijany przez firmy (np. jak biuro podróży czy sprzedawca biletów lotniczych może nie przyjąć zapłaty przed świadczeniem?). Spora część konsumentów wybiera też przedpłatę jako formę zapłaty za towar (alternatywą jest gotówka u kuriera, które to rozwiązanie jest droższe).</p>	<p>art. 11 ust. 1 Dz.U. 2000.22.271 Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny</p>	<p>Doprecyzowanie świadczeń, co do których obowiązek zapłaty mógłby być przed otrzymaniem świadczenia (np. usługi turystyczne).</p>
<p>W związku z małą popularnością podpisów elektronicznych występują trudności z potwierdzeniem tożsamości sklepu co w przypadku zawierania umowy na odległość przez Internet ułatwia prowadzenie nieuczciwej działalności. Wiele sklepów nie podaje danych teleadresowych, skuteczność grzywny jest więc niewielka.</p>	<p>Art. 23. Kto wbrew obowiązkowi określonym w art. 5 nie podaje danych, o których mowa w art. 5 ust. 2, 3 lub 5, albo podaje dane nieprawdziwe lub niepełne, podlega karze grzywny. Dz.U.02.144.1204 Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną</p>	<p>Zaostrzenie sankcji przewidzianej za złamanie nakazu publikacji danych o firmie Po stworzeniu elektronicznego rejestru firm (i ewidencji działalności gospodarczej) - dopisanie obowiązku publikowania odnośnika do takiej bazy danych do art. 5. 1.</p>
<p>Turystyka on-line - przy zakupie pakietów turystycznych (wycieczek) pojawia się wymóg pisemnego potwierdzenia zawartej umowy, co jest dużą barierą przy rozwoju sprzedaży usług turystycznych w Internecie. Wysłanie zgłoszenia (kliknięcie na rezerwuję) powinno oznaczać akceptację warunków umowy, która powinna się generować automatycznie. Rozwiązanie polegające na wysłaniu kuriera z umową do kontrahenta jest znaczącą barierą dla przedsiębiorców, istnieją inne sposoby potwierdzania tożsamości konsumenta, stosowane choćby w zakupie innych usług turystycznych</p>	<p>Art. 14. 1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, (Tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268)</p>	<p>Doprecyzowanie formy pisemnej (dopuszczenie formy elektronicznej, akceptowanej przez konsumenta)</p>

(bilety lotnicze) czy produktów. Liberalizacja przepisów w sprawie potwierdzania zawarcia umowy, czy też ułatwienia w płatnościach on-line to znaczące wsparcie dla sektora handlu elektronicznego.		
Prezentacja ceny obowiązującej, poprzedniej, słowa "promocja" i daty obowiązywania jest nierealizowalne przy aktualnie dostępnych rozwiązaniach technologicznych w internecie. Każdy sklep internetowy łamie to rozporządzenie, ze względu na ograniczenia technologiczne.	§ 7 Dz. U. Nr 99, poz. 894 z dnia 4 lipca 2002 r. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad uwidaczniania cen towarów i usług oraz sposobu oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży)	Wykreślenie handlu elektronicznego z rozporządzenia.
Zbyt mała liczba komorników i w związku z tym zaległości w prowadzonych sprawach. Brak realnej możliwości wyboru komornika ze względu na istniejące w kancelariach zaległości.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji	Znaczące zwiększenie liczby komorników, co przyczyni się do zmniejszenia zaległości w kancelariach, skróci czas trwania egzekucji i podniesie jej efektywność. Zapewnienie realnej możliwości wyboru komornika przez udostępnienie wierzycielom informacji o zaległościach w kancelariach.
Brak efektywnego finansowania egzekucji komorniczej - opłaty stałe nie związane ze skutecznością egzekucji.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, art. 53a	Wyeliminowanie lub obniżenie opłat stałych nie powiązanych ze skutecznością postępowań egzekucyjnych (art. 53a UKSE - poszukiwanie majątku dłużnika).
Wysokie koszty egzekucji komorniczej.	1. Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 stycznia 2003r. w sprawie wysokości opłaty pobieranej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za udzielenie informacji komornikom sądowym oraz trybu jej pobierania 2. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 2008 r. w sprawie wysokości opłaty uiszczanej na rachunek organu podatkowego za udostępnienie informacji komornikom sądowym oraz trybu jej pobierania i sposobu uiszczania	Obniżenie kosztów egzekucji poprzez obniżenie kosztów dostępu do informacji z ZUS i Urzędu Skarbowego o majątku i dochodach dłużnika.
Brak jasnych procedur umożliwiających ocenę jakości pracy komorników, pod kątem skuteczności i czasu trwania egzekucji	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, art. 53a	Stworzenie jasnych procedur umożliwiających ocenę jakości pracy komorników, pod kątem skuteczności i czasu trwania egzekucji.
Brak obowiązkowego wpisu dłużników do Krajowego Rejestru Sądowego w przypadku bezskutecznej egzekucji, gdy jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (art. 824. § 1 ust. 3 Kodeksu postępowania cywilnego).	Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997r.o Krajowym Rejestrze Sądowym Dz.U.01.17.209	Rozszerzenie art. 55 ustawy o KRS o obligatoryjny wpis dłużników w przypadku gdy jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (art. 824. § 1 ust. 3 <i>Kodeksu postępowania cywilnego</i>). Obligatoryjny wpis dokonywany przez komornika sądowego bez dodatkowych opłat, zapewni zwiększenie ochrony obrotu gospodarczego.
Uzależnienie prawa do przetwarzania wrażliwych danych osobowych od uzyskania pisemnej zgody osoby, której	Ustawa o ochronie danych osobowych (art. 27 ust. 2 pkt. 1)	Uzależnienie możliwości przetwarzania wrażliwych danych osobowych od uzyskania na to wyraźnej

dane mają być przetwarzane.		zgody.
Tablice rejestracyjne do jazd próbnych. Każdorazowe użycie tablicy do jazdy próbnej wymaga udania się do Wydziału Komunikacji celem uzyskania wpisu do Pozwolenia czasowego. Komplikuje to, a niekiedy uniemożliwia wykonywanie losowych jazd próbnych produkowanych pojazdów, a także prób dla produkcji popołudniowej i nocnej zmiany.	Art.74 Prawo o ruchu drogowym	Umożliwić dokonywanie wpisu do Pozwolenia czasowego uprawnionym, wyznaczonym pracownikom producenta.
Światła do jazdy dziennej i światła zakrętowe. Niezgodność polskich przepisów w zakresie świateł dziennych i świateł zakrętowych z przepisami Regulaminu EKG ONZ nr 48, które Polska zobowiązała się wdrożyć, powoduje konieczność uzyskiwania odstępstwa dla pojazdów choć są wyprodukowane i homologowane zgodnie z Regulaminem 48.	Art. 66 ust. 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 – Prawo o ruchu drogowym	Dostosować przepisy do regulaminu nr EKG ONZ 48.
Brak możliwości skorzystania z zasobów CEPiK w celu informowania aktualnych właścicieli pojazdów o przeprowadzanych kampaniach naprawczych lub w celu uzyskania numerów nadwozi pojazdów wyrejestrowanych w celu zamknięcia kampanii lub przeniesienia na inny rynek.	Art. 80c Prawo o ruchu drogowym	Umożliwić wysyłkę zawiadomień do właścicieli pojazdów za pośrednictwem zarządzającego bazą danych (tj. bez udostępniania tych danych importerom). Umożliwić uzyskiwanie samych numerów nadwozi pojazdów wyrejestrowanych z podaniem przyczyny wyrejestrowania (tj. kasacja, eksport).
Dopuszczanie do eksploatacji pojazdów zasilanych gazem przez TDT. Dotychczas każdy nawet nowy pojazd zasilany gazem (CNG lub LPG) pomimo posiadanej homologacji europejskiej obejmującej również zasilanie gazem i wystarczającej do rejestracji pojazdu na terenie UE w Polsce musi zostać dopuszczony do użytkowania przez TDT poprzez wykonanie indywidualnych oględzin butli każdego pojazdu i wystawienie decyzji dopuszczającej je do eksploatacji. Jeśli sprzedaż pojazdów zasilanych gazem wzrośnie do kilku tysięcy w skali roku, TDT nie będzie w stanie zbadać i dopuścić takiej liczby pojazdów.	Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie rodzajów urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu z dnia 16 lipca 2002 r.	Wyłączyć z obowiązku uzyskiwania dodatkowej decyzji dopuszczającej do użytkowania pojazdy fabrycznie produkowane już z instalacją gazową, dla których, uzyskano homologację całopojazdową obejmującą zasilanie gazem.

5. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA

W 2008 roku dokonano kolejnych usprawnień przepisów dotyczących procesów inwestycyjnych w zakresie ochrony środowiska. Rząd uchwalił Ustawę o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Ustawa dostosowała krajowe procedury środowiskowe do tych obowiązujących w UE. Niestety nie wszystkie jej zapisy wychodzą naprzeciw przedsiębiorcom, w szczególności kłopotliwe są nieprecyzyjne przepisy dotyczące konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć.

Nowelizacja Ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym nałożyła obowiązek uwidaczniania kosztów gospodarki odpadami (KGO) przez sprzedawców detalicznych i hurtowych, jako oddzielnego elementu ceny wprowadzonego sprzętu. Obowiązek uwidaczniania KGO to duże obciążenie finansowe i administracyjne dla przedsiębiorców, które wybiega poza wymogi dyrektywy unijnej regulującej ten obszar. Wprowadzanie takich rozwiązań jest niczym nieuzasadnione.

W 2008 roku intensywnie pracowano w UE nad rewizją dyrektywy w sprawie Europejskiego Systemu Handlu Emisjami (EU ETS), której zapisy będą miały poważne skutki dla polskiej gospodarki. Polska brała aktywny udział w pracach nad ostatecznym kształtem dyrektywy i wynegocjowała korzystne zapisy dla polskiego sektora energetycznego. Udało się wprowadzić stopniowy aukcjonowanie uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, co z pewnością złagodzi skutki wdrożenia Dyrektywy ETS w Polsce.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Nadmierne obciążanie przedsiębiorców obowiązkami sprawozdawczo-informacyjnymi. W Polsce istnienie kilka systemów raportowania środowiskowego, które są różne pod względem stosowanych metodyk, terminów, sposobu weryfikacji danych. W każdym z licznych sprawozdań wykazuje się często wartości odnoszące się do tego samego elementu środowiska w innej konfiguracji.	Ustawa Prawo ochrony środowiska. Wrzaz z aktami wykonawczymi	Konieczność stworzenia jednolitego systemu sprawozdawczego w zakresie ochrony środowiska, który doprowadzi do generowania spójnych danych w zakresie oddziaływania na środowisko oraz zredukuje nakłady pracy po stronie administracji oraz przedsiębiorców.
Błędna interpretacja przepisów przez organy administracji w zakresie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć, które są planowane w obrębie instalacji wymagającej przeprowadzenia takiej oceny, ale jako samo przedsięwzięcie nie są wyszczególnione w paragrafach 2 i 3 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Skutkiem złej interpretacji tych przepisów jest zdecydowanie większa liczba postępowań w sprawie ocen oddziaływania na środowisko w Polsce na tle innych krajów.	Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko	Wprowadzanie precyzyjnego zapisu w rozporządzeniu jakie ma być wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 60 Ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a do chwili jego ukazania rychłe wydanie przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska właściwej interpretacji w tej sprawie.
Niska jakość wykonywanych raportów o oddziaływaniu przedsięwzięć na środowisko. Źle wykonane raporty mogą w konsekwencji doprowadzić do wydania błędnej	Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na	W celu poprawienia jakości wykonywanych raportów o oddziaływaniu przedsięwzięć na środowisko (w szczególności dla przedsięwzięć realizowanych ze

<p>decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która to stanowi podstawę do utraty środków z funduszy europejskich.</p>	<p>środowisko</p>	<p>środków funduszy UE) i zapewnienia konkurencyjności podmiotów przygotowujących takie opracowania, należy wprowadzić do Ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko rozwiązania polegające na podniesieniu standardu wykonywanych opracowań poprzez wprowadzenie wymogu posiadania przez podmiot/jednostkę opracowującą raport, certyfikowanego systemu zarządzania jakością z serii ISO 9000 oraz ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w tym zakresie.</p>
<p>Stosowanie przez Polskie Centrum Akredytacji długotrwałej procedury akredytowania laboratoriów badawczych (często powyżej 12 miesięcy od daty złożenia wniosku o akredytację). Sytuacja ta w istotny sposób ogranicza konkurencyjność laboratoriów na rynku i możliwość wykonania przez nie zleceń zapewniających realizację przez prowadzących instalację obowiązków zgodnie z wymaganiami art. Art. 147a. 1. ustawy Prawo ochrony środowiska.</p>	<p>Ustawa o systemie oceny zgodności</p>	<p>Wprowadzenie zapisu do art.15 Ustawy o systemie oceny zgodności nakładającego na Polskie Centrum Akredytacji tryb działania zgodnie z terminami określonymi w kodeksie postępowania administracyjnego.</p>
<p>Konieczność spełnienia zaostrzonych normatywów, zgodnych z rozporządzeniem Ministra Budownictwa w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych, dla poszczególnych strumieni ścieków wpływających do jednej wydzielonej oczyszczalni w przypadku zmiany statusu prawnego przedsiębiorstwa, polegającej na wydzieleniu odrębnych podmiotów prawnych. Dodatkowe obowiązki wynikają z przepisów Ustawy Prawo wodne i nierzadko zmuszają do dodatkowych wydatków na podczyszczanie strumieni ścieków, pomimo funkcjonującej sprawnie oczyszczalni zapewniającej dotrzymanie parametrów jakościowych ścieków odprowadzanych do odbiornika.</p>	<p>Art. 45a. ust. 1 Ustawa Prawo wodne</p>	<p>Uzupełnienie Art. 45a. ust 1. Ustawy Prawo wodne o informację, że pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków zawierające substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego będą zobowiązane uzyskać jedynie podmioty wprowadzające tego rodzaju ścieki do kanalizacji podmiotów prowadzących działalność w oparciu Ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.</p>
<p>Obowiązek uwidaczniania kosztów gospodarki odpadami (KGO) przez sprzedawców detalicznych i hurtowych, jako oddzielnego elementu ceny wprowadzonego sprzętu oraz obowiązek finansowania publicznej edukacji ekologicznej dla firm, które nie korzystają z usług</p>	<p>Art. 23a oraz Art. 25 Ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym</p>	<p>Zniesienie obowiązku KGO oraz obowiązku przekazywania przez firmy 0,1% przychodu na edukację ekologiczną.</p>

<p>organizacji odzysku w wysokości 0,1% przychodu</p> <p>Odbiegające od potrzeb i realiów przepisy dotyczące jakości gruntów. Prawo w obecnej postaci jest zarówno anty-ekonomiczne jak i anty-środowiskowe, bo realne wprowadzanie go w życie jest - poza nielicznymi wyjątkami - niemożliwe. Polska jest jedynym państwem w UE, które w sposób zero-jedynkowy nakazuje oczyszczanie gruntów na podstawie sztywnych standardów jakości, bez względu na rzeczywisty poziom zagrożenia występujący w indywidualnych przypadkach.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi</p>	<p>Unieważnienie rozporządzenia w sprawie standardów jakości gleby oraz wprowadzenie jasnej definicji i kryteriów przeprowadzania Oceny Ryzyka związanego z zanieczyszczeniem gruntów i wód podziemnych.</p>
---	--	--

6. BARIERY BRANŻOWE

W 2008 r. udało się zakończyć, z pozytywnym skutkiem dla przedsiębiorców kilka kluczowych dla obszaru projektów legislacyjnych. Priorytetem było przede wszystkim doprowadzenie do odblokowania inwestycji w branży handlu wielkopowierzchniowego oraz zmiana niekorzystnych dla przedsiębiorców oraz wątpliwych konstytucyjnie przepisów dotyczących tzw. złotej akcji oraz podatku Religi. Cele te udało się zrealizować.

Trybunał Konstytucyjny ostatecznie rozstrzygnął toczący się od kilkunastu miesięcy spór dotyczący możliwości ograniczania rozwoju sieci wielkopowierzchniowych w Polsce, uznając że ustawa wprowadzająca tego typu rozwiązania w całości niezgodna jest z obowiązującym porządkiem konstytucyjnym. Udało się także doprowadzić do przyjęcia przez Radę Ministrów nowego, tym razem zgodnego z delegacją ustawową, rozporządzenia w sprawie listy spółek o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego (tzw. złota akcja). Także dzięki staraniom PKPP Lewiatan w listopadzie 2008 r. Sejm uchylił przepisy ustanawiające tzw. podatek Religi.

W roku 2008 r. branże telekomunikacyjna i medialna nie doczekały się uchwalenia zapowiadanych wcześniej dużych nowelizacji ustaw: Prawa telekomunikacyjnego oraz ustawy o radiofonii i telewizji. Prace legislacyjne w tych obszarach rozpocząć się mają w 2009 r.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Nadmierne obowiązki związane z wykonywaniem zadań na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa.</p> <p>Z każdym rokiem na przedsiębiorców telekomunikacyjnych nakładane są coraz rozleglejsze i coraz bardziej kosztowne obowiązki na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa – w ten sposób przerzuca się konieczność finansowania tych zadań z budżetu państwa na przedsiębiorców telekomunikacyjnych i ich abonentów.</p> <p>Do najbardziej kosztownych obowiązków należy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zapewnienie systemu do przechwytywania treści przekazów telekomunikacyjnych i danych posiadanych przez przedsiębiorcę – jego realizacja to nawet kilkanaście milionów złotych, co dotyczy zwłaszcza nowych usług oraz usług związanych z Internetem, gdzie nie ma jeszcze wypracowanych standardowych i dostępnych na rynku rozwiązań • zapewnienie warunków organizacyjnych do realizacji tych zadań, czyli m.in. kancelaria tajna, strefy bezpieczeństwa, pomieszczenia ze stanowiskami umożliwiającymi funkcjonariuszom dostęp i utrwalenie treści przekazów, pion ochrony ze stanowiskiem pełnomocnika ds. ochrony informacji niejawnych, pracownicy obsługujący systemy po stronie przedsiębiorcy i współpracujący z uprawnionymi podmiotami, akredytacja dla systemu do przechwytywani treści oraz stanowiska pełnomocnika ds. bezpieczeństwa teleinformatycznego, 	<p>Art. 179 ust. 3 Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p> <p>Art. 165 ust. 1 Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p>	<p>Na przedsiębiorcach powinny spoczywać obowiązki związane z gromadzeniem i udostępnianiem odpowiednich danych przez standardowe interfejsy, natomiast uprawnione organy państwowe same winny dokonywać odbioru transmitowanych danych oraz ich utrwalania na własne potrzeby przez własne urządzenia oraz własne łącza telekomunikacyjne, zestawiane na własną odpowiedzialność. Takie rozwiązanie wprowadziłoby nie budzące wątpliwości rozdzielenie kompetencji pomiędzy operatorami, a uprawnionymi podmiotami.</p> <p>Nie powinno się również przerzucać kosztów wynikających z obowiązku realizacji tych zadań na przedsiębiorców, gdyż to przede wszystkim państwo powinno być odpowiedzialne za zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego.</p>

<p>poświadczenia bezpieczeństwa osobowego dla poszczególnych pracowników, poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego dla przedsiębiorcy – na początek kilkaset tysięcy złotych, a później mniejsze, stałe obciążenia, głównie z etatami pracowników oraz z wykorzystaniem infrastruktury do realizacji zadań</p> <ul style="list-style-type: none"> • zapewnienie systemu do zatrzymywania i przechowywania danych transmisyjnych i danych osobowych. 		
<p>Stosowanie ustawy o ochronie danych osobowych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. W szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zakaz udostępniania baz danych o skradzionych dokumentach, przez co znacznie łatwiejsze jest dokonywanie oszustw kosztem przedsiębiorców z użyciem skradzionych dokumentów, • utrudnianie obrotu wierzytelnościami • nadinterpretacja pojęcia „prawnie usprawiedliwionego celu” • kwestionowanie potrzeby przetwarzania danych o wiarygodności płatniczej konsumenta. 	<p>Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych</p>	<p>Jak najszybsze podjęcie prac legislacyjnych w przedmiotowym zakresie w celu zmniejszenia barier w prowadzeniu działalności gospodarczej w obszarze przepisów o ochronie danych osobowych.</p> <p>Przepisy w zakresie ochrony danych osobowych są nad wyraz niejasne i nieprecyzyjne, co rodzi w praktyce poważne wątpliwości natury interpretacyjnej.</p> <p>Przedmiotowe przepisy generują znaczne koszty i obciążenia natury biurokratycznej po stronie przedsiębiorców.</p> <p>Przepisy te są mało elastyczne i nad wyraz rygorystyczne. Towarzyszy im duża niespójność, uniemożliwiająca wykonywanie przedsiębiorcom działalności gospodarczej bez narażenia się na zarzut naruszenia przepisów prawa.</p>
<p>Zgoda organu nadzoru (KNF) w formie decyzji administracyjnej konieczna jest dla dokonania zmian w statucie ubezpieczyciela, w tym zmiany polegającej na podwyższeniu kapitału zakładowego spółki.</p>	<p>art. 32 ust. 2 pkt. 2 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. 2003.124.1151),</p>	<p>W naszej ocenie procedura wyrażania zgody w formie decyzji administracyjnej stanowi w tym wypadku zbędną komplikację. Wystarczające dla ochrony bezpieczeństwa obrotu oraz interesów ubezpieczonych, jak nam się wydaje, byłoby wprowadzenie odpowiednich sankcji za dokonanie podwyższenia kapitału w sposób sprzeczny z przepisami prawa.</p>
<p>Agentem ubezpieczeniowym może być jedynie przedsiębiorca bezpośrednio związany z zakładem ubezpieczeń umową agencyjną, konstrukcje "kaskadowe" zaś, gdzie podmiot świadczący usługi na rzecz agenta zachowywałby również przymiot agenta (a nie był jedynie osobą wykonującą czynności agencyjne)</p>	<p>Art. 7 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz.U. 2003.124.1154)</p>	<p>Uważamy to wyłączenie - zwłaszcza wobec tzw. agentów wyłącznych - za niepotrzebną i nadmierną barierę prawną w prowadzonej działalności ubezpieczeniowej.</p> <p>Ponadto uważamy za celowe ponowne rozważenie,</p>

<p>są wyłączone.</p>		<p>czy rejestracja agentów nie powinna być prowadzona przez właściwe organy ubezpieczeniowego samorządu zawodowego. W naszej ocenie mogłoby to prowadzić do znacznego przyspieszenia i ułatwienia procedury rejestracyjnej i lepszego dopasowania jej do szybko zmieniających się warunków rynkowych.</p> <p>Pragniemy dodatkowo w tym kontekście wskazać na okoliczność, iż czynności agencyjne mogą być wykonywane tylko przez zarejestrowane osoby wykonujące czynności agencyjne, przy czym definicja czynności agencyjnych jest ujęta w ustawie o pośrednictwie ubezpieczeniowym w art. 4 pkt. 1 w sposób zbyt szeroki. Definicja ta obejmuje bowiem nie tylko czynności które implikują jakikolwiek kontakt z klientem lub merytoryczny wpływ na załatwienie jego sprawy, ale także osoby zajmujące się czynnościami techniczno-biuroowymi (jak np. kopiowanie akt), co do których wymagania, by spełniły one warunki wskazane w art. 9 ww. ustawy, jest w naszej ocenie nadmierne i stanowi jedną z barier biznesu. W związku z powyższym wnioskujemy o doprecyzowanie i ograniczenie definicji czynności agencyjnych do czynności związanych z merytoryczną i bezpośrednią obsługą klienta.</p>
<p>Nowa ustawa akcyzowa wciągnęła na listę produktów podlegających akcyzie surowce chemiczne. Takie rozwiązanie jest stosowane tylko w Polsce i pogarsza naszą konkurencyjność powodując konieczność posiadania składów podatkowych i podleganiu specjalnym procedurom związanym ze szczególnym nadzorem podatkowym. Można prowadzić niezbędne kontrole w mniej kosztowny i uciążliwy sposób.</p>	<p>Ustawa akcyzowa</p>	<p>Usunięcie surowców chemicznych z listy produktów podlegających akcyzie.</p>
<p>Pozbawienie branży kosmetycznej możliwości stosowania ważnych skaźników, niezbędnych do produkcji kosmetyków, takich jak: olejki eteryczne oraz kompozycje zapachowe niekonsumpcyjne, chlorheksydyna, kwas salicylowy i olej rycynowy.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 czerwca 2008r. w sprawie środków dopuszczonych do skażania alkoholu etylowego</p>	<p>Powrót do listy skaźników sprzed nowelizacji rozporządzenia z dnia 9 lipca 2008 r.</p>
<p>Podniesienie dozwolonego do stosowania poziomu Bitrexu. Benzoesan denatonium to najczęściej stosowany obecnie skaźnik. Dotychczasowe jego stężenie wynosiło 0,3g/100l etanolu. Zwiększenie ilości bitrex-u z 0,3g/100l do 2g/100l etanolu niesie za sobą</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie środków dopuszczonych do skażania alkoholu etylowego</p>	<p>Powrót do poziomu Bitrexu sprzed nowelizacji rozporządzenia z dnia 9 lipca 2008 r.</p>

<p>szereg negatywnych skutków. Cena Bitrexu o czystości umożliwiającej stosowanie skażonego etanolu w kosmetykach to około 1000 PLN za 5-10 g. Taka cena oraz zwiększona jego dawka dyskwalifikuje zastosowanie skażalnika w kosmetykach masowych.</p>		
<p>Nowa ustawa o podatku akcyzowym wprowadza dwa sposoby zabezpieczenia podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych znajdujących się w procedurze zawieszenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zabezpieczenie generalne, które w każdej chwili powinno pokrywać zawieszoną akcyzę. W przypadku zabezpieczenia stosuje się saldowanie zabezpieczenia, oraz • zabezpieczenie ryczałtowe, które ustawodawca przewidział jedynie dla akcyzy zawieszanej od wyrobów wyprodukowanych w składzie lub wprowadzonych do składu podatkowego i magazynowanych w składzie podatkowym. Zabezpieczenie ryczałtowe oblicza się w oparciu o najwyższą kwotę zawieszanej akcyzy w okresie ostatnich 6 miesięcy. Do tak obliczonego zabezpieczenia można zastosować współczynnik 0.3. 	<p>Ustawa o akcyzie, Rozporządzenie Ministra Finansów na podstawie art. 66 ust. 2 pkt. 2-4 ustawy</p>	<p>Istotnym usprawnieniem działalności firm wysyłających wyroby tytoniowe byłoby objęcie zabezpieczeniem ryczałtowym z zastosowaniem współczynnika 0.3 wszelkich przemieszczeń wyrobów tytoniowych dokonywanych przez podatników posiadających zezwolenie na prowadzenie składów podatkowych i którzy w ciągu wielu lat swojej działalności wykonywali bez uchybień swoje obowiązki podatnika akcyzy, w tym stosowali w przypadku przemieszczeń zabezpieczenie generalne, a liczba utraconych wyrobów tytoniowych nie przekraczała promila całego przemieszczonego wolumenu.</p> <p>Wprowadzenie powszechnego stosowania zabezpieczenia ryczałtowego pozwoliłoby na planowanie poziomu zabezpieczenia z wystarczającym wyprzedzeniem i jednocześnie umożliwiłoby producentowi elastyczność.</p>
<p>Wytwarzając biokomponenty należy wykorzystywać:</p> <ul style="list-style-type: none"> • surowce rolnicze pozyskiwane z gospodarstwa rolnego położonego na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej na podstawie umowy kontraktacji zawartej między producentem rolnym prowadzącym to gospodarstwo a wytwórcą lub pośrednikiem lub • biomasę pozyskiwaną na podstawie umowy dostawy zawartej między pośrednikiem a wytwórcą lub • surowce rolnicze pozyskiwane z produkcji własnej wytwórców. <p>Umowy, o których mowa w ust. 1, są zawierane na okres nie krótszy niż 1 rok.</p> <p>Udział biokomponentów wytwarzanych z biomasy pozyskiwanej w sposób inny niż określony w ust. 1 nie może przekraczać w skali roku 25 % całości biokomponentów wytwarzanych przez tego wytwórcę.</p> <p>Umowa kontraktacji lub umowa dostawy zawiera w szczególności:</p> <p>1) określenie ilości i rodzajów:</p>	<p>Art. 11 i 12 Ustawy z dnia 25.08.2006r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych</p>	<p>Uchylenie art.11 i 12 z powodów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) braku konieczności sprawowania funkcji ochronnej dla producentów rolnych, 2) braków surowcowych na rynku, 3) specyfiki rynku wytwórców destylatu rolniczego 4) specyfiki rynku odbiorców bioetanolu 5) braku równego dostępu do rynku przez wytwórców krajowych i innych z państw unii europejskiej, 6) względów ochrony środowiska, <p>oraz wprowadzenie dalszych zmian w innych przepisach w celu dostosowania ich do tych zmian np. w zakresie sprawozdawczości.</p>

<p>a) surowców rolniczych przewidzianych do dostarczenia wytwórcy lub pośrednikowi przez producenta rolnego lub</p> <p>b) biomasy przewidzianej do dostarczenia wytwórcy przez pośrednika</p> <p>- w poszczególnych latach obowiązywania umowy;</p> <p>2) cenę za jednostkę masy lub objętości dostarczonego surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy;</p> <p>3) określenie minimalnych wymagań jakości surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy;</p> <p>4) termin płatności za dostarczone surowce rolnicze lub inny rodzaj biomasy, który nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia ich dostarczenia;</p> <p>5) termin obowiązywania umowy;</p> <p>6) określenie odpowiedzialności stron z tytułu niedotrzymania warunków umowy;</p> <p>7) postanowienia dotyczące zmiany i rozwiązania umowy.</p>		

6.1. BRANŻA ENERGETYCZNA

Rok 2008 objawił szereg trudności związanych z funkcjonowaniem rynku energii elektrycznej. Był to rok, w którym gospodarka dramatycznie odczuła skutki konsolidacji w sektorze energetycznym, a także kłopoty w sektorze górnictwa ujawniające wieloletnie zaniedbania. W roku 2008 nastąpił istotny wzrost cen energii na rynku hurtowym, będący w większości skutkiem obiektywnych czynników, takich jak wzrost ceny węgla, deficytu CO₂, potrzeb inwestycyjnych sektora, ale był to także wynik wybranego modelu rynku, w szczególności modelu konsolidacji z jednoczesnym niedoskonałym rozwiązaniem w zakresie rozwiązania kontraktów długoterminowych.

Rozwiązania systemowe mające na celu właściwe funkcjonowanie rynku energii elektrycznej w Polsce powinny skupiać się na dążeniu do konkurencyjnej struktury rynku, wspieraniu konkurencji i deregulacji. Konkurencyjny rynek, pozbawiony administracyjnych regulacji, jest bowiem najlepszą ochroną interesów konsumentów, a także warunkiem koniecznym do realizacji inwestycji.

Uważamy, że Rząd, podejmując skoordynowane i spójne działania w obszarze energetyki oraz wykorzystując posiadane już kompetencje, jest w stanie działać bardzo wiele dla stabilizacji sytuacji na rynku energii i to nawet bez dodatkowych regulacji ustawowych. Nasze propozycje zostały zawarte w „Programie działań doraźnych dla poprawy sytuacji na rynku energii elektrycznej w Polsce”. Ich nadrzędnym celem jest zapewnienie przewidywalności otoczenia regulacyjnego w energetyce i stabilizacja cen energii poprzez zapewnienie konkurencji na rynku energii.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Ryzyko regulacyjne.</p> <p>Niestabilne otoczenie regulacyjne powoduje realne zagrożenie realizacji projektów inwestycyjnych w sektorze wytwarzania. Nawet wysokie ceny energii elektrycznej nie są wystarczającą zachętą do podejmowania przedsięwzięć inwestycyjnych.</p> <p>Ryzyko regulacyjne ma jeszcze większe znaczenie dla operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych. W wyniku działań Prezesa URE, operatorzy poniosą w 2009 roku stratę przekraczającą 1 miliard złotych w obszarze, który powinien być dla nich neutralny, tj. w zakupie energii na pokrycie strat sieciowych. Tak ogromna strata finansowa znacząco pomniejszy zdolności inwestycyjne operatorów.</p>	<p>Polityka energetyczna Prawo energetyczne</p>	<p>Zapewnienie przewidywalności otoczenia regulacyjnego w energetyce i stabilizacja cen energii poprzez działania systemowe budujące konkurencyjny rynek energii.</p>
<p>Brak warunków do rozwoju konkurencyjnego rynku energii z powodu konsolidacji pionowej sektora, która wzmocniła siłę rynkową niektórych podmiotów, zmniejszyła liczbę uczestników rynku hurtowego i spowodowała, że w dużej mierze energia wytwarzana i kupowana jest wewnątrz skonsolidowanych grup.</p> <p>Brak konkurencji na rynku energetycznym nie sprzyja poprawie efektywności działania przedsiębiorstw energetycznych, powoduje wysoką energochłonność polskiej gospodarki, zmniejsza konkurencyjność polskich przedsiębiorstw i stwarza nadmierne obciążenia dla</p>	<p>Polityka energetyczna</p>	<p>Przygotowanie raportu nt. konkurencyjności rynku hurtowego. Raport powinien obejmować ocenę stopnia koncentracji rynku w każdej godzinie roku, zawierać analizę poziomu cen hurtowych, wskazywać potencjalne obszary wykorzystywania siły rynkowej przez producentów, zawierać rekomendacje dla rządu (Ministra Skarbu Państwa) i Prezesa UOKiK dotyczące działań mających na celu wspieranie konkurencji (horyzont krótkoterminowy) oraz jej rozwój (horyzont długoterminowy).</p> <p>Na podstawie rekomendacji wynikających z Raportu,</p>

<p>odbiorców końcowych. Wstrzymana prywatyzacja sektora elektroenergetycznego, której skutkiem jest niska efektywność energetyczna i ekonomiczna sektora, brak środków na inwestycje. Nie podjęcie inwestycji oznacza braki w dostawach energii w ciągu kilku lat.</p>		<p>opracowanie pożądanej struktury podmiotowej i własnościowej rynku wytwarzania, zapewniającej funkcjonowanie konkurencji. Przeprowadzenie działań restrukturyzacyjnych (dekonzcentracja rynku) i prywatyzacyjnych zmierzających do osiągnięcia pożądanej struktury rynku.</p>
<p>Niska transparentność i płynność hurtowego rynku energii elektrycznej</p>	<p>Polityka energetyczna Polityka nadzoru właścicielskiego Ministra Skarbu. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, Poz. 905).</p>	<p>Wydanie zalecenia przez Ministra Skarbu skonsolidowanym grupom energetycznym sprzedaży wzrastającego wolumenu energii (poczynając np. od 30%) za pośrednictwem giełdy. Nowelizacja ustawy o KDT. Zapewnienie większej transparentności realizacji ustawy poprzez wprowadzenie obowiązku rejestracji na TGE realizacji umów sprzedaży energii elektrycznej przez wytwórców objętych Ustawą. Obecnie istnieje jedynie szczegółowy obowiązek sprawozdawczy w stosunku do Prezesa URE. Dostosowanie funkcjonowania Towarowej Giełdy Energii do zwiększonej skali obrotu: wprowadzenie nowych produktów adekwatnych do wolumenu i skali obrotu, obniżenie kosztów uczestnictwa i kosztów transakcyjnych dla członków TGE, racjonalizacja kosztów funkcjonowania TGE, stworzenie przyjaznego środowiska informatycznego i regulaminu funkcjonowania, zapewnienie bezpieczeństwa przychodów wytwórców ze sprzedaży energii (ryzyko anulowania transakcji na giełdzie).</p>
<p>Praktyki monopolistyczne wynikające z konsolidacji pionowej sektora energetycznego występujące na bilansującym rynku energii. Wadliwie zaprojektowany model przenoszenia kosztów ponoszonych przez operatora na rynku bilansującym poprzez jego taryfę przesyłową, co powoduje, że zmuszony jest on do prowadzenia działań ograniczających te koszty, nie zawsze w sposób efektywny dla uczestników rynku bilansującego. Dotyczy to zarówno energii wymuszonej, jak i swobodnej.</p>	<p>Instrukcja Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej (IRiESP) wydana przez PSE – Operator S.A., zatwierdzona przez Prezesa URE</p>	<p>Korekta zasad funkcjonowania rynku bilansującego Identyfikacja bloków wytwórczych posiadających potencjalną możliwość ustalania cen (tj. tych elektrowni, bez których niemożliwe jest zaspokojenie popytu na moc przez większość godzin w roku). Zmiana IRiESP: w odniesieniu do zidentyfikowanych producentów wprowadzenie w IRiESP odgórnego ograniczenia cen zamieszczanych w ofertach wytwórców składanych na rynek bilansujący poprzez określenie przez PSE Operator ceny referencyjnej na energię swobodną, analogicznie jak to ma miejsce w odniesieniu do ofert zakupu energii wymuszonej.</p>
<p>Brak liberalizacji rynku energii elektrycznej z powodu utrzymywania taryfowania obrotu dla odbiorców z Grupy G (gospodarstw domowych).</p>	<p>Polityka energetyczna Prawo energetyczne</p>	<p>Koncentracja nadzoru państwa na regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych w obszarach monopolu naturalnego i ochronie przed</p>

<p>Zgodnie z komunikatem Prezesa URE z dnia 5 stycznia 2009r., przy zatwierdzonym poziomie cen detalicznych dla grupy G, strata operacyjna spółek dystrybucyjnych wyniesie ok. 1,5 miliarda złotych. Przy tak ustalonych warunkach, nie pojawi się ŻADNA konkurencyjna oferta dla klientów z tej grupy.</p>		<p>nieuczciwą konkurencją i wykorzystywaniem pozycji rynkowych przez pojedyncze podmioty gospodarcze. Całkowite zniesieniu regulowania cen energii elektrycznej. Ceny energii dla rynku odbiorców powinny mieć charakter rynkowy i być rezultatem relacji podaży i popytu w wyniku konkurencyjnego działania wytwórców i dostawców energii. Bez przeniesienia kosztów inwestycyjnych na ceny energii sfinansowanie niezbędnych inwestycji w podniesienie sprawności czy wymianę mocy wytwórczych będzie niemożliwe.</p>
<p>Brak mechanizmów liberalizujących detaliczny rynek energii.</p> <p>Brak regulacji „sprzedawcy z urzędu”, jego wyboru oraz obowiązków związanych z usługami publicznymi, co jest wymagane dyrektywami unijnymi.</p> <p>Dyskryminacja strony trzeciej w dostępie do energetycznych sieci dystrybucyjnych i brak procedur zmiany dostawcy. Spółki dystrybucyjne będące w strukturach własnościowych podmiotów zintegrowanych nie są zainteresowane udostępnianiem sieci sprzedawcom energii spoza grupy.</p>	<p>Prawo energetyczne i rozporządzenia wykonawcze Prezesa URE</p>	<p>Określenie roli i zadań sprzedawcy z urzędu, rozliczeń między sprzedawcami a operatorami systemów dystrybucyjnych, procedury zmiany sprzedawcy. Rola sprzedawców zasiedziałych może być tylko tymczasowa i musi powstać klarowna regulacja tak, by zmieniający dostawcę energii był świadomy swoich praw i mógł ocenić korzyści i wady tej decyzji. Wprowadzenie przez URE jednobrzmiącego standardu Generalnej Umowy Dystrybucyjnej i ujednolicenie oraz automatyzacja procedury zmiany sprzedawcy.</p>
<p>Wzrost cen energii wynikający z praktyk monopolistycznych oraz nadmiernego fiskalizmu skarbu państwa</p> <p>Narzut obciążeń fiskalnych i parafiskalnych (akcyza, certyfikaty, VAT) na cenę energii wynosi 25% i 50% odpowiednio dla odbiorcy przemysłowego i gospodarstwa domowego. Akcyza na energię elektryczną jest 5 do 10 razy wyższa od stawek minimalnych w UE.</p> <p>Niepełne obniżenie cen energii o po stronie wytwórców o wysokość obciążenia podatkowego z tytułu akcyzy.</p> <p>Nienależne rekompensaty z tytułu kosztów osieroconych.</p> <p>Zawyżanie cen energii poprzez dokonywanie obrotu pomiędzy spółkami wewnątrz grup energetycznych i nakładanie wysokiej marży.</p>	<p>Ustawa o podatku akcyzowym (rozporządzenia wykonawcze).</p> <p>Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców z związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, Poz. 905).</p> <p>Nadzór właścicielski Ministra Skarbu</p>	<p>Obniżenie maksymalnej stawki akcyzy na energię elektryczną do poziomu korespondującego ze standardami unijnymi.</p> <p>Wprowadzenie mechanizmów regulacyjnych gwarantujących obniżenie ceny energii po stronie wytwórców o wysokość obciążenia podatkowego z tytułu akcyzy.</p> <p>Weryfikacja, czy praktyka przedsiębiorstw pionowo zintegrowanych nie jest sprzeczna z zapisami Ustawy o rozwiązaniu KDT.</p> <p>Przeprowadzenie restrukturyzacji kosztowej, poprawiającej efektywność wytwarzania, przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej.</p>

<p>Niepełna restrukturyzacja kosztowa w grupach energetycznych.</p>		
<p>Taryfowanie energii cieplnej. Brak mechanizmów poprawy efektywności.</p>	<p>Regulacje dla ciepłownictwa</p>	<p>Wprowadzenie formuły kosztów referencyjnych zamiast kosztów uzasadnionych.</p> <p>Wprowadzenie składowej poprawy efektywności do formuły indeksującej.</p> <p>Całkowita deregulacja w zakresie stanowienia cen i relacji umownych dla odbiorców przemysłowych.</p> <p>Zmiana trybu stanowienia i zatwierdzenia taryf dla firm zobligowanych do składania taryf.</p> <p>Zmiana systemu kontroli przedłożonej taryfy z uprzedniej na następczą, przez co umożliwiona zostanie kontrola sądowa nad rozstrzygnięciami Prezesa URE, która w tej chwili formalnie istnieje jednakże w praktyce jest trudna do zrealizowania; doprecyzowanie pojęcia kosztów uzasadnionych; doprecyzowanie pojęcia zwrotu z kapitału zaangażowanego w działalność.</p> <p>W odniesieniu do uproszczonej formy akceptacji taryfy (cennika) przez Prezesa URE proponujemy, aby przedsiębiorstwo miało obowiązek:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. przedstawić Prezesowi URE cennik w terminie 30 dni przed zamierzoną datą jego wprowadzenia; 2. przedstawić w cenniku wartość ceny referencyjnej; 3. przedstawić w cenniku informację (pouczenie dla odbiorców) o uprawnieniach Prezesa URE w stosunku do przedsiębiorstwa w przypadku przekroczenia ceny referencyjnej. <p>Ponadto Prezes URE miałby również obowiązek publikowania cen wskaźnikowych przedsiębiorstw w Biuletynie URE oraz na swojej stronie internetowej.</p>
<p>Brak decyzji w sprawie budowy połączeń transgranicznych powoduje, że w średniej perspektywie czasowej, nie będzie możliwy udział Polski w Zintegrowanym Rynku Energii, a to z kolei obniży bezpieczeństwo energetyczne Polski i uniemożliwi</p>	<p>Polityka energetyczna</p>	<p>Polityka Energetyczna Polski do 2030 powinna zawierać konkretne zadania i harmonogram realizacji połączeń transgranicznych o przepustowości ok. 20% zapotrzebowania krajowego.</p>

<p>pojawianie się nowych dostawców zwiększających konkurencję na rynku energii.</p>		
<p>Brak mechanizmów wspierających obniżenie energochłonności gospodarki (Polska na końcowym miejscu wśród EU 25).</p>	<p>Polityka energetyczna i podatkowa</p>	<p>Wprowadzenie silnych mechanizmów wspierających poprawę efektywności energetycznej gospodarki, takich jak: Zawieranie dobrowolnych zobowiązań Standardowe systemy zarządzania środowiskiem i zarządzania jakością. Uwzględnianie realizacji celu poprawy efektywności energetycznej w procedurach udzielania pozwoleń zintegrowanych. Znakowanie ekologiczne wyrobów. Obligatoryjny systemu monitoringu i zarządzania energią w przemyśle, w pierwszej kolejności w najbardziej energochłonnych zakładach przemysłowych. Szkolenia z zakresu gospodarki energetycznej i poszanowania energii dla kadry zarządzającej i technicznej zakładów przemysłowych Wsparcie i szerokie wdrażanie rezultatów międzynarodowych projektów realizowanych w zakresie efektywności energetycznej, w tym m.in. programu Inteligentnej Energii dla Europy, Finansowanie w ramach Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007-2013 inwestycji zwiększających efektywność energetyczną w przemyśle. Wspieranie prac naukowo badawczych związanych z realizacją celów zrównoważonej polityki energetycznej oraz wdrażanie ich rezultatów.</p>
<p>Brak stabilnej, proefektywnościowej polityki wspierania OZE.</p> <p>Niestabilność uregulowań prawnych, czego przykładem są kilkakrotnie zmieniane ograniczenia spalania biomasy drzewnej w kotłach energetycznych. Nowe regulacje podważają często sens biznesowy zrealizowanych już projektów inwestycyjnych.</p> <p>Nieuzasadnione obejmowanie instrumentami wsparcia zamortyzowanych źródeł energii odnawialnej. Kosztem wszystkich odbiorców energii, zwiększane są dochody takich wytwórców energii, bez efektu zwiększania</p>	<p>Polityka energetyczna w zakresie OZE Polityka rolna w zakresie OZE Prawo energetyczne Prawo podatkowe</p>	<p>Stabilność przepisów prawnych dot. OZE. 3-letnie vacatio legis w przypadku regulacji zmieniających zasadniczo rachunek inwestycyjny OZE.</p> <p>Zmiana zasad wspierania inwestycji OZE zielonymi certyfikatami. Wspieranie przez zdefiniowany ustawowo okres czasu tylko nowych lub modernizowanych OZE. Stworzy to zachętę do modernizacji starych źródeł energii, utrzymując opłacalność rozwoju nowych.</p> <p>Zniesienie barier legislacyjnych blokujących wykorzystanie biodegradowalnych odpadów</p>

<p>wielkości produkcji energii odnawialnej.</p> <p>Zbyt wąski, nieuzasadniony przepisami UE, zakres paliw uznawanych za odnawialne, co blokuje wykorzystanie tych paliw do produkcji energii odnawialnej.</p> <p>Brak skutecznych działań ze strony Ministerstwa Rolnictwa w zakresie pobudzenia rozwoju rynku biomasy pochodzenia rolniczego. Zbyt skomplikowane procedury administracyjne uzyskiwania pozwoleń oraz rozliczania energii produkowanej z biomasy.</p> <p>Nieefektywny system wydawania warunków przyłączeniowych dla inwestorów z sektora elektrowni wiatrowych: duża liczba, wydanych na długi czas „martwych zezwoleń”, które blokują wykonanie gotowych do realizacji projektów.</p> <p>Stara i niedoinwestowana infrastruktura sieci elektroenergetycznych utrudniająca przyłączenie OZE.</p>		<p>komunalnych w produkcji energii elektrycznej i ciepłej.</p> <p>Wdrożenie lokalnych programów zaopatrzenia rynku w biomasę. Inicjowanie i wspieranie projektów badawczych w zakresie wykorzystania biomasy.</p> <p>Stworzenie stabilnych i efektywnych systemów wspierania rozwoju pozyskiwania biomasy z obszarów rolniczych oraz produkcji roślin energetycznych (np. w oparciu o regionalne programy operacyjne).</p> <p>Uproszczenie procedur w zakresie uzyskiwania pozwoleń oraz rozliczania energii produkowanej z biomasy.</p> <p>Wprowadzenie bardziej restrykcyjnego systemu wydawania warunków przyłączeniowych, motywującego przedsiębiorców do szybkiego podjęcia inwestycji. Wprowadzenie wstępnych opłat za przyłączenie.</p> <p>Umożliwienie operatorom systemów elektroenergetycznych pokrycia w taryfach uzasadnionych kosztów (łącznie ze zwrotem z kapitału) rozwoju sieci elektroenergetycznej.</p>
<p>Brak spójnej polityki zrównoważonego rozwoju w kwestii ochrony powietrza.</p> <p>Brak kompleksowego łączenia celów ograniczenia emisji CO₂ z wpisaniem się w wymogi dotyczące emisji pozostałych gazów cieplarnianych jak SO_x, NO_x.</p> <p>Skoncentrowanie się tylko na rynku CO₂ może pogorszyć realizację pozostałych celów.</p>	<p>Polityka energetyczna. Polityka ochrony środowiska</p>	<p>Wprowadzenie do polityki handlu emisjami, mechanizmów stwarzających długoterminową motywację do podnoszenia sprawności wytwarzania.</p> <p>Zakończenie procesów legislacyjnych i przygotowanie aktów wykonawczych dla maksymalnego wykorzystania dostępnych mechanizmów przewidzianych Protokołem z Kioto (Clean Development Mechanisms, Joint Implementation).</p> <p>Wspieranie uczestnictwa polskich przedsiębiorstw w wymianie międzynarodowej tymi kredytami dla maksymalnego ich wykorzystania przy realizacji planów rozwojowych.</p>
<p>Brak harmonogramu osiągnięcia krajowych celów Pakietu Klimatyczno-Energetycznego w dokumentach programowych takich jak Polityka energetyczna Polski do 2030 roku. Zwiększa to niepewność podejmowania decyzji inwestycyjnych oraz prowadzenia bieżącej działalności gospodarczej.</p>	<p>Dokumenty programowe</p>	<p>Przygotowanie scenariuszy zapotrzebowania na energię elektryczną.</p> <p>Jasne określenie harmonogramu realizacji celów 3*20%.</p>
<p>Monopol na rynku gazu. Nierówne traktowanie firm</p>	<p>Ustawa prawo energetyczne</p>	<p>Koncentracja nadzoru państwa na regulacji</p>

<p>prywatnych oraz spółek z udziałem Skarbu Państwa w sektorze gazowym. Firmy spoza grupy kapitałowej PGNiG są dyskryminowane w dostępie do magazynów gazu oraz sieci przesyłowej.</p>		<p>działalności przedsiębiorstw energetycznych w obszarach monopolu naturalnego i ochronie przed nieuczciwą konkurencją i wykorzystywaniem pozycji rynkowych przez pojedyncze podmioty gospodarcze</p> <p>Zagwarantowanie wszystkim spółkom dystrybucyjnym dostępu na równych prawach do magazynów gazu zbudowanych ze środków publicznych, w tym z wykorzystaniem funduszy UE.</p> <p>Wprowadzenie do Ustawy Prawo Energetyczne definicji spółki dystrybucyjnej wyróżniającej ją od odbiorcy końcowego. Kryterium kwalifikowalności do spółki dystrybucyjnej nie może być wielkość sprzedaży.</p>
<p>Nieuwzględnianie specyfiki nowych inwestorów, działających na terenach pozbawionych sieci gazowej, przy ustalaniu taryf dla paliw gazowych.</p> <p>Młode, wchodzące na rynek przedsiębiorstwa dystrybucji gazu nie mają możliwości w początkowej fazie rozwoju ujęcia wszystkich kosztów uzasadnionych w taryfie. Pokrycie kosztów budowy sieci gazowych byłoby możliwe jedynie w przypadku ustalenia cen gazu na poziomie powyżej akceptowalnego przez wąską w początkowej fazie grupę klientów. Obecny system tworzenia taryf premiuje „stare”, nieinwestujące w rozwój sieci przedsiębiorstwa.</p>	<p>Rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi</p>	<p>Wprowadzenie systemu umożliwiającego rozliczenie w taryfie kosztów z lat poprzednich, co pozwoliłoby w pełni zrealizować dyspozycję art. 45 prawa energetycznego, tj. pokrycie wszystkich kosztów uzasadnionych przez taryfę.</p> <p>Uwzględnienie specyfiki nowych inwestorów przy ustaleniu wysokości zwrotu z kapitału zaangażowanego.</p>
<p>Nieuzasadniony nadzór Urzędu Dozoru Technicznego nad gazociągami skutkujący wydłużeniem procesu inwestycyjnego i dodatkowymi kosztami nadzoru.</p>	<p>Rozporządzenie w sprawie urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu</p>	<p>Wyłączenie rurociągów wraz z urządzeniami przyłączeniowymi spod zakresu dozoru technicznego UDT.</p>
<p>Wysoki podatek od budowli liniowych, (corocznie do 2% wartości początkowej inwestycji) stanowi duże obciążenie dla przedsiębiorstw tworzących nową sieć gazową i hamuje rozbudowę sieci.</p>	<p>Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych</p>	<p>Powiązanie wartości podatku od sieci gazowych z wielkością sprzedaży (analogicznie jak w innych państwach UE).</p>
<p>Ryzyko nieprzewidywalnego wzrostu opłat za ułożenie urządzeń w pasie technicznym drogi.</p> <p>Ustawa z 21 marca 1985 r. przewidywała opłaty jednorazowe, płacone w czasie realizacji budowy. Nowelizacja ustawy wprowadziła opłaty coroczne, pozostawiając w gestii zarządów dróg wysokość stawek i</p>	<p>Ustawa o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. oraz jej nowelizacja z dnia 14 listopada 2003r. (Dz. U. z 2003r. Nr 200, poz. 1953.)</p>	<p>Powrót do jednorazowej opłaty za ułożenie urządzeń w pasie technicznym drogi.</p>

ograniczając jedynie maksymalną stawkę 200 zł/m² urządzenia.

Taka zmiana oznacza wielokrotne zwiększenie tej pozycji kosztów operacyjnych nowej sieci, utrudnia szacunek kosztów inwestycji, a tym samym nie sprzyja rozwojowi infrastruktury gazowej.

6.2. BARIERY W SEKTORZE ZDROWIA

W 2008 roku politycy prześcigali się w propozycjach podniesienia składki na ubezpieczenie zdrowotne. Opozycja zapowiadała podniesienie składki na ubezpieczenie zdrowotne do 12%, co skutkowałoby koniecznością wygenerowania dodatkowych 17 mld złotych w ciągu 4 lat. Ministerstwo Zdrowia zawarło podniesienie składki w zapisach projektu ustawy o państwowym nadzorze nad systemem powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Mimo pominięcia w debacie publicznej tej propozycji legislacyjnej PKPP Lewiatan zwróciła na nią uwagę wskazując, iż to nie podniesienie składki na ubezpieczenie zdrowotne jest priorytetem, lecz rozszerzenie liczby płatników składki, w tym zwiększenie partycypacji rolników w kosztach opieki zdrowotnej oraz wprowadzenie dopłat do usług medycznych w wysokości nie zagrażającej odcięciem dostępu do publicznej służby zdrowia osobom o najniższych dochodach. W 2008 roku żaden z projektów podnoszących składkę na ubezpieczenie zdrowotne nie został uchwalony.

Popieraliśmy propozycję przekształcenia szpitali w spółki, gdyż obecna forma samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej pozwala na bezgraniczne zadłużanie się. Placówki opieki zdrowotnej generują olbrzymie długi, za które płacą wszyscy podatnicy. 30 czerwca 2008 r. zobowiązania wymagalne samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej wynosiły 2,6 mld złotych, a poziom całkowitych zobowiązań szacowany był na 9,5 mld złotych. Prezydent zawetował ustawę pozwalającą na przekształcenia szpitali, a w Sejmie zabrakło woli do odrzucenia prezydenckiego weta. Obecnie toczą się prace nad tzw. Planem B - ratowania polskich szpitali.

Uważamy, że środki na opiekę zdrowotną często wydawane są nieefektywnie, a obecny system opieki zdrowotnej jest w stanie wchłonąć każdą kwotę. Roczna składka na ubezpieczenie zdrowotne pracownika stanowi jego jedną pensję brutto, a roczny budżet NFZ wynosi ponad 50 mld zł. Gdy nie podejmie się skutecznych działań, aby system zdrowia usprawnić, będzie on coraz bardziej obciążał płatników składki zdrowotnej i podatników, czemu sprzyja nie tylko presja płacowa środowisk medycznych, lecz również stały rozwój technologii medycznych i powstawanie nowych czynników chorobotwórczych.

Efektywne wykorzystywanie pieniędzy na ochronę zdrowia sprzyjać będzie nie tylko zmniejszeniu pozapłacowych kosztów pracy, lecz przyczyni się również do poprawy zdrowotnej społeczności, w tym m.in. do spadku kosztów z tytułu zwolnień lekarskich, które tylko z powodu grypy i infekcji górnych dróg oddechowych rokrocznie przekraczają w Polsce miliony złotych. PKPP Lewiatan zaangażowała się również w tworzenie ram prawnych dla dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych, w działania zwiększające efektywność funkcjonowania przemysłu farmaceutycznego oraz tworzenie systemu informatycznego służby zdrowia.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Istnieje zakaz pozyskiwania przychodów z tytułu sprzedaży usług osobom indywidualnym (bez pisemnej umowy), a tym samym zakaz wykorzystywania majątku w publicznych zoz do celów związanych ze sprzedażą usług objętych kontraktem osobom prywatnym objętym powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym. Zakaz ten uniemożliwiający racjonalne wykorzystywanie majątku publicznego i pozyskiwanie dodatkowych przychodów przy jednoczesnym prawie do takich działań w podmiotach niepublicznych mających kontrakt z NFZ, co nie daje równych szans rozwoju.	Art. 54.1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej	Wprowadzić prawo sprzedaży usług medycznych osobom indywidualnym z jednoczesnym ustaleniem zasad wykorzystywania majątku w publicznych zakładach opieki zdrowotnej na cele inne niż realizacja umowy z NFZ, w tym na cele odpłatnego zapewniania usług medycznych dla osób objętych powszechnym ubezpieczeniem.
Brak terminu, w którym organ założycielski publicznego zoz ma obowiązek pokryć deficyt środków likwidując zakład lub przekształcając w jednostkę budżetową, co prowadzi na narastania zobowiązań i wzrostu kosztów obsługi długów, a tym samym do wzrostu długu publicznego.	Art. 60 ust. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nakłada obowiązek pokrywania ujemnego wyniku finansowego, ale bez podania terminu, w którym taki obowiązek trzeba zrealizować	Dodać w art. 60 tej ustawy maksymalny termin, w którym taki obowiązek organ założycielski musi wykonywać.